

БОРБА®

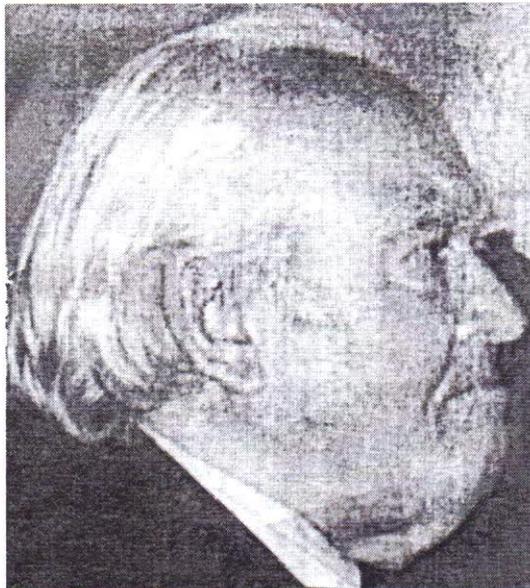
Въ създаването на най-добри закони
и гаранции за необратимостта на тяхното
изпълнение, е вждещето на България
през XXI векъ

(На снимката: на преденъ планъ Парламентътъ,
задъ него Храмъ-паметникътъ "Александъръ Невски"
и влѣво Българската академия на наукитѣ)

Никога не ще забравимъ!

Това сж сжществата - "не човѣци, а комунисти", които по нареждане на политбюро на БКП избиваха по най-жестокъ начинъ, безъ сждъ и присжда, беззащитни наши братя и сестри въ лагера "Ловечъ". Когато се спомене комунизъмъ и носталгия на нѣкой "по хубавото старо време", свързано съ него, образътъ на комунистичѣ садисти не може да не бжде предъ васъ.

Побиенски описва садистичната разправа съ избѣгаль лагеристъ, който впоследствие е билъ заловенъ. За назидание бѣглецътъ е билъ убитъ предъ строя: "Той се казваше Димитъръ отъ Пловдивско. Горановъ и Газдовъ го изкараха предъ строя и следъ като известно време го биха, го отдръпнаха и Газдовъ нарѣди да пуснатъ кучетата. Те започнаха да разкъсватъ човѣка. Газдовъ каза: "Този още не умира." Виждаше се, че човѣкътъ още трепери, жив бѣше. Следъ това Горановъ вкара долния край на бастуна въ устата му, всичко бе една кървава маса. Съ натискъ задържа бастуна известно време въ устата. После го извади и като го подритна, каза: "Този пжтъ е мъртъвъ!"

Бившиятъ началникъ на лагера Петъръ Гоговъ бѣ обвиненъ, че съзнателно е допусналъ подчиненитѣ му Газдовъ, Горановъ и Ръжгева да извършатъ 14 убийства

Бившиятъ оперативенъ работникъ отъ Държавна сигурность Николай Газдовъ бѣ обвиненъ въ извършването на 12 убийства

Обвиняемата бивша надзирателка въ лагера край Ловечъ Юлиана Ръжгева трѣбваше да отговаря за убийството на две жени

Почти всички лагеристки посочватъ Юлия Павлова Андреева (Ръжгева) като най-жестоката надзирателка. Христина Събева описва смъртта на Дина Пицина отъ Велинградъ: "Тя бѣ пребита отъ бой отъ Юлия. Освенъ че я би съ тояга, мушкаше я въ очитѣ, въ влагалището, скачаше отгоре ѝ. Юлия я тормозеше, защото Дина не можеше да изпълнява нормата, бѣ пълничка. Още вечерята следъ побоя Дина умрѣ. Поставиха я въ чуваль и я откараха съ молотовката заедно съ други трупове."

(Снимкитѣ и цитатитѣ сж взети отъ книгата "Секретното дѣло за лагеритѣ" отъ Христо Христовъ, Издателска къща "Иванъ Вазовъ".)

Никога не ще простимъ!

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.

P.O. Box 46250, Chicago, Ill. 60646

Д-ръ **Иванъ Дочевъ** — основателъ
+ Д-ръ **Георги Панриковъ** — редакторъ

Редактира комитетъ

Година 50, брой 1

Книжка сто тридесетъ и шеста

Януари 2001

Честито Рождество Христово,

скъпи съидейници и читатели на сп. "Борба" – борци за демократична, социално справедлива и национално единна България!

Честито Ново хилядолѣтие!

Ние ви призоваваме заедно съ българския народъ да продължимъ борбата срещу безотговорността, националния nihilизъмъ, за да изгрѣе звездата на новото българско възраждане.

Цельта е ясна!

Пътътъ е откритъ!

Съ обичъ къмъ народа, за България!

Президиумъ на БНФ (Инк), САЩ

Представителство въ България на сп. "Борба"

Д-ръ **Иванъ Дочевъ**
Почетень
председатель на БНФ

Само нѣколко месеца ни делятъ отъ деня, когато ще се произведатъ парламентарнитѣ избори презъ 2001 г., които ще опредѣлятъ пътя, по който ще върви България презъ следвацитѣ четири години.

Тѣзи следващи четири години сж отъ изключително важно значение

Нѣма друга алтернатива

за насъ - да влеземъ въ НАТО и Европейския съюзъ и да продължимъ да вървимъ напредъ или да загубимъ всичко постигнато отъ времето на изборитѣ презъ 1997 г. досега и да се върнемъ назадъ къмъ времето отъ реставрацията на комунизма - правителството на Жанъ Виденовъ (1995-1996), което доведе страната до пълна икономическа катастрофа.

За комуниститѣ (БСП) спечелването на изборитѣ презъ тази 2001 г. е въпросъ на "животъ и смъртъ"!

Ако комунистическата партия (БСП) не спечели тѣзи избори и не получи отново възможността - безконтролно и безотговорно да поддържа партията съ

сръдства отъ държавната хазна и чрезъ властѣта да раздава привилегии и облагодетелствува своитѣ партийни дейци, партията до слѣдващитѣ избори (2005 г.) ще загуби влиянието си. За това въ изборната кампания сега комуниститѣ отричатъ всичко направено, клеймятъ всички, рисуватъ бждещето на страната въ най-черни краски - всичко, каквото може, съ цель да могатъ отново да заблудятъ народа, да го подведаатъ, както успѣха да направятъ въ 1994 г. и да заграбятъ властѣта - да дойде пакъ червено правителство, типъ Жанъ Виденовъ.

Българскиятъ народъ въ грамадното си болшинство никога не е билъ поддръжникъ на комунизма, отрича комунизма и никога БСП не може отново да дойде на властъ по демократиченъ пжтъ освенъ ако демократическитѣ, националнитѣ, антикомунистическитѣ сили сами не имъ отворятъ "вратата" и имъ дадатъ възможность отново да заграбятъ властѣта! За съжаление, като гледаме какъ се развиватъ нѣщата въ срѣдитѣ на противницитѣ на комунизма, точно това именно може да се случи!

Какво е положението днесъ - въ процеса на подготовка на изборитѣ?

Въ "лагера" на комуниститѣ (БСП), наричащи се вече "Нова лѣвица", е отпочната трескава дейность - обявена е пълна мобилизация за обединѣване на всички комунисти, комунизанти, лѣвоориентирани срѣди и елементи. Гласовѣтъ на "твърдия" електоратъ, съ побѣлѣлитѣ коси, които получаваха по две-три пенсии като "активни" борци и "ятаци" сж въ кърпа "вързани", тѣ сж въ първитѣ рѣдове на всички митинги и събрания; "рenegатитѣ" на Камовъ, които напуснаха партията следъ изборитѣ въ 1997 г., се върнаха, посрещнати съ "отворени обятия"; червенитѣ синдикалисти на Петковъ - Трудовиятъ блокъ - се наредиха въ строя, командванъ отъ "Позитано" 20; "Демократическиятъ" съюзъ на червения депутатъ Ганевъ забравиха, че се бѣха обявили за независими, свалиха "маската" и не само тѣ самитѣ открито заявиха, че сж въ "новата лѣвица", но отпочнаха привличането на разнитѣ "граждански" сдружения на лѣвичари интелектуалци, поети и писатели и всѣкакви други, които само чакаха момента да се включатъ официално. Червенитѣ генерали отъ бившата ДС, които се бѣха изпокрили по "хралупи" въ очакване да мине "бурята", излѣзоха открито, направиха си нѣкаква организация "Защита" и се наредиха въ първитѣ рѣдове на "новата лѣвица" - сегашната БСП, старата комунистическа партия. Червенитѣ земеделци отъ партията "Ап. Стамболийски" на Шоповъ декларираха гласно, че сж въ "новата лѣвица". Социал-"демократитѣ" на Петъръ Аговъ огласиха, да не би да се забрави, че тѣ сж били и си оставатъ въ партията, сега "нова лѣвица". Нарѣдиха се въ рѣдовете и "екологитѣ" на Гайтанджиевъ, и разнитѣ малки лѣвичарски партийки - ОКЗ на Загорски и АСП на Велиновъ. Премѣновъ - "Откритиятъ фронтъ", побърза да заяви, че той може да има разногласия съ Първановъ, но твърдо стои въ "столѣтницата". Може да се очаква приобщаването на още и други, тъй като отъ "Позитано" 20 щедро обеща-

ватъ депутатски мѣста. Съ малко думи, на изборния день подъ червеното знаме, на което ярко стои "сърпътъ и чукътъ" и на което сега, за хвърляне "прахъ" въ очитѣ на народа, ще бжде написано и "нова лѣвица", ще се явятъ обединени всички облагодетелствани отъ комунистическия режимъ следъ 9 септември 1944 г. и отъ времето на Виденовото управление презъ 1995-1996 г., и всички лѣвичарски елементи въ страната, търсѣщи пжтъ за облагодетелстване и запазване на това, което сж присвоили или добили като резултатъ отъ миналото участие въ властѣта, настървени отново да заграбятъ властѣта!

Какво е положението въ другия "лагерь" - демократическитѣ сили, националнитѣ сили, антикомунистическитѣ сили, които единни сразиха въ изборитѣ презъ 1997 г. комуниститѣ, възстановиха демокрацията и поведоха България по пжтя къмъ Европа и по-добро бждеще!

Въ СДС се явиха несъгласия, размѣниха се обвинения, отпаднаха ржководни лица, което се отрази негативно всрѣдъ членската маса и привърженицитѣ. Партийни партньори, като ВМРО на Каракачановъ и социалдемократитѣ на Нихлизовъ, изтеглиха по двамата депутати, които имаха въ парламентарната група на ОДС, и проектиратъ да излизатъ отдѣлно въ изборитѣ. Земеделцитѣ въ ОДС на Пинчевъ и Илиевъ се разцепиха и еднитѣ искатъ да останатъ въ коалицията, другитѣ искатъ да излизатъ въ изборитѣ отдѣлно. Синдикалиститѣ отъ "Подкрепа" на Тренчевъ, които бѣха на барикадитѣ презъ януари 1997 г. и взеха най-активно участие въ борбата за свалянето на комунистическата властъ (правителството на Виденовъ), направиха си партия - "Демократически алиансъ" - и се готвятъ да излизатъ отдѣлно въ изборитѣ. Антикомунистически групи, които помогнаха да бждатъ принудени комуниститѣ (БСП) да сдадатъ властѣта на 4 февруари 1997 г. и допринесоха за победата на изборитѣ презъ април 1997 г., и тѣ правятъ нови партии и се готвятъ да излизатъ отдѣлно на изборитѣ, като напимѣръ партията "Гергьовденъ" на Дилковъ-синъ и други.

Единствено могатъ да бждатъ доволни отъ това комуниститѣ - "новата лѣвица"!

Като прибавимъ къмъ това състояние на нещата амбициитѣ на Ахмедъ Доганъ, който вижда вече себе си като "балансьоръ" въ новото Народно събрание, гдето той очаква, че никой нѣма самостоятелно да има болшинство и той ще решава и командва, поради което всеки день става настѣпателенъ и по-настѣпателенъ. Дори почна да заплашва, всѣки може да прецени какъ могатъ да се развиятъ събитията и какво ни очаква, ако това се допусне да се случи - комуниститѣ, "новата лѣвица", да спечели изборитѣ!

Вѣрно е, че управлението допусна грѣшки (кой не е грѣшилъ), вѣрно е, че има компрометирани се хора отъ управлението (къде нѣма такива), но вѣрно е, че е въ ходъ подета сериозна инициатива да се коригиратъ грѣшкитѣ, да се отстранятъ компрометираниитѣ, да се подбератъ добри и квалифицирани хора за бждещото управление. Ние не можемъ да игнорираме тая инициатива - трѣбва да дадемъ възможность да се

реализира. Станалото - допуснатитѣ грѣшки, компрометирането на отдѣлни лица, не може да бѣде нито мотивъ, нито оправдание за когото и да било да се це-пи, да омаломощава антикомунистическиѣ сили и да улеснява враговетѣ. Грѣшкитѣ ще се поправятъ, хора-та ще се подмѣнятъ - дѣлото, на което служимъ, остава непромѣнено. Това е голѣмиятъ въпросъ - кое е по-добро за народа и България? Никой не може да отрече, че сме по-добре, отколкото бѣхме презъ времето на Виденовъ (1995-1996 г.), никой не може да отрече, че сѣ постигнати голѣми успѣхи въ международната политика. Премахването на визовитѣ ограничения, на-ложени въ Шенгенъ за българитѣ да пѣтуватъ въ Евро-па, е едно неоспоримо доказателство за постигнатитѣ успѣхи и че политиката, която сега се води, има въз-можности да осигури още по-голѣми успѣхи. Всѣки знае, че безъ външна подкрепа и външни инвестиции ние не можемъ да преодолѣемъ тежкото икономичес-ко положение въ страната. Вѣрваме, че всѣки, който вижда и разбира, не се влияе отъ компроматната кам-пания, знае, че ако стане промѣна на политиката въ България, ако направимъ "завой" на Изток, всичко, ко-ето е постигнато на Западъ, ще бѣде загубено и ние не можемъ да очакваме нито да влѣземъ въ Европейс-кия съюзъ, нито да получимъ инвестиции. Ако все още се бавятъ решенията по рѣдица важни за насъ между-народни въпроси, причината не е тайна - чака се да се види следъ изборитѣ какъде ще трѣгне България!

Известно е, че има въ България много привърже-ници да се създаде една национална политическа ал-тернатива за бѣдещо управление на страната. На тая инициатива трѣбва да се отдаде най-сериозно внима-ние. Но за осъществяването на такава инициатива по начинъ тя наистина да бѣде полезна и спасителна за страната, има нужда още отъ много проучвания, много работа има още да се извърши, много време още трѣб-ва. Привърженицитѣ на тая идея не могатъ сега, въ предстоящитѣ избори, да останатъ зрители. Тѣ сѣ хо-ра предимно отъ националистическиѣ срѣди. Тѣ не могатъ да допуснатъ реставрацията на комунизма подѣ

каквато и да е форма отново да сполети България. Тѣ трѣбва активно и решително да взематъ участие въ изборитѣ на страната на силитѣ, които се противопос-тавятъ на реставрацията.

Сега, въ предстоящитѣ избори въ 2001 г., не е са-мо въпросътъ кой колко депутати ще вземе въ новия пар-ламентъ, а е въпросъ по кой пѣтъ ще трѣгне България - ще продължи ли на Западъ, което е подетиятъ пѣтъ презъ последнитѣ три години, или ще направи "завой" на Из-токъ - назадъ къмъ управлението на комуниститѣ следъ 9 септември 1944 г. и правителството на Виденовъ - 1995-1996 г., тѣхния наследникъ и продължителъ.

Всѣки единъ избирателъ трѣбва да види и да раз-бере защо сега се развива такава жестока компромат-на изборна кампания, каква целъ се преследва да бѣде постигната, какви ще бѣдатъ последициѣта, ако т.нар. "нова лѣвица" успѣе въ изборитѣ, защо се води борба за спечелване на изборитѣ съ всички срѣдства и на всѣка цена!

Ако комуниститѣ сега, подѣ прикритото имъ име "нова лѣвица" не успѣятъ, тѣ знаятъ, че това значи не само край на тѣхната възможность въобще да се вър-натъ на власт, сега или по-късно, но това значи, че България сигурно поема по новъ пѣтъ къмъ по-свѣтло бѣдеще - на Западъ, и ликвидира съ ориентацията, под-чинението, зависимостъта отъ Изтокъ!

Интереситѣ на народа и България налагатъ им-перативно днесъ всички рѣководители и членове отъ разнитѣ демократически, национални, антикомунист-ически партии, организации и групи да намѣрятъ на-чинъ да урѣдятъ несъгласията и различията имъ, да постигнатъ пълно единение и заедно, както презъ ап-риль 1997 г., да се явятъ на изборитѣ единни, подѣ едно знаме и да сразятъ, както презъ 1997 г., отново комунистическиѣ опити подѣ друго име - "нова лѣви-ца", да се върнатъ на власт, осигурявайки пѣтя, по кой-то сега България върви на Западъ, за по-добри дни на народа и по-свѣтло бѣдеще за Родината ни!

Сега, въ тоя моментъ, за тия избори - **нѣма друга алтернатива!**

До
почетния председателъ на БНФ (Инк)
Д-ръ Иванъ Дочевъ
гр. Шуменъ, България

Уважаеми г-ръ Дочевъ,
Въ връзка съ 95-ия Ви рожденъ день
ЦУС на БНФ (Инк) и представителство-
то на БНФ (Инк) въ България Ви пожела-
ватъ здраве и дълголѣтие.

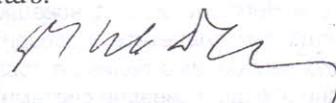
Вашата борба за свободна и независи-
ма България ще продължимъ до победа.
За България!

ЦУС на БНФ (Инк)
Представителство въ България
Списание "Борба"

До всички мои
съудейници и приятели
На всички мои съудейници и прияте-
ли въ и извънъ предѣлитѣ на България
Честито Рождество Христово
Желая презъ 21-ия вѣкъ здраве, бог-
ростъ и непоколебима вѣра въ бѣдеще-
то на възродена демократична, независи-
ма България.

За България!

Вашъ:

ВЪЛГАРСКА ПАТРИАРШИЯ - СВ. СИНОД

София, бул. Васил Левски 108. П код 1504

Тел: 46-84-78; 46-83-62

Синогално рождественско послание

“Слава във висините Богу, и на земята мир, между човеците благоволение” (Лука 2:14)

Вълюбени чада на Св. Църква

Според библейското богооткровено гледище Христовото Рождество е център на общочовешката история. То е живоносен предел между света на Стария и света на Новия завет. Към него е насочена неутолената жажда за истината на стария човешки свят, грохнал безпомощен в греховете си, изплашен от собствената си смърт. От него черпи благодатните си сили, в него живее и в него се утвърждава новият човешки свят, повярвал в Звездата му и в непреходната сила на ангелското тържество, тъй очарователно открито в незабравимата песен: “Слава във висините Богу, и на земята мир, между човеците благоволение” (Лука 2:14).

Празникът на Христовото Рождество се показва в съзнанието на вярващите хора като божествен триумф над злото, под отровното жило и смъртоносния гнет на което е станала древното човечество. До появата на божествената Витлеемска звезда човешкият свят се е задушил в собственото си безсилие да разбере и осмисли истината на живота, да усети обаянието от своя свръхземен произход. Тъй дълбоко грехът се е бил вгнездил в него, тъй гъсто се е наслоил мракът в душата му, че той превърнал себе си в арена на страшни борби и насилия, където непрекъснато се сблъскали кървавите стихии на за-

вистта и омразата, на глада и нищетата, на користолюбието и властолюбието. Превърнал себе си в жалък роб на лоши страсти и похоти, изнемогнал под ярема на собствения си гнет, той човешки свят тъй много се бил отдалечил от Бога, от Своя Творец и Промислител, че заприличал на удавник сред океан от ужаси, блъскан от свирепи вълни, загубил всичките си сили, за сетен път вдигнал ръце и викнал към смрачени висини за помощ. И тъкмо в този най-критичен момент, по думите на св. апостол Павел, “се изпълня времето” и “Бог изпраща Своя Син Единороден, Който се ражда от жена и се подчинява на закона” (на човешкия закон на живота), “за да изкупи ония, които са под закона” (под смъртните ужаси на собствения си грях), та всички да получат “осиновлението”, всички човеци наново да почувстват себе си не роби на собствените си животински, зверски нагони, а синове на Светлината, на Бога Светлина. Из Рождественските ясли прозвучава едно, изтъкано от божествени лъжи, благовестие, което дни, години, векове препращат на следващи дни, години, векове с все по-голяма възхита, с все по-топло благоговение: вие, човеците, излезли из ръцете на Бога на любовта, изпълнени с неумиращо Божие дихание, не принадлежите на сатаната, а на себе си, на Бога в себе си; вие сте поначало и всъщност синове и дъщери Божии, окриляни, подкрепяни и пазени от Бога-Баща! (Гл. Гал. 4:4-7).

В благовонно съзвучие с това дивно благовестие са пеели, пеят и ще продължават до безкрайност на пеят тържествуващите небеса: “Слава във висините Богу, и на земята мир, между човеците благоволение”.

Небесата славословят Бога, защото е необикновено дивно Неговото снизхождение към отчуждения се от Него и Неговата истина човешки род. При съвременните постижения на науката и техниката, които разтварят пътища към планетите и звездите, се открива все по-широка възможност да се почувства и донякъде разбере колко необозримо велико е това Божие снизхождение. Нима може човешкият език да изброи милиардите грамадни звезди и звездни системи? Нима може човешкото въображение да си представи тая огромна Вселена, тъй дивно устроена с толкова много звезди, планети, комети? А ако Вселената е толкова велика, колкото по-велик е

БЪЛГАРСКИ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Всевишният, Който я държи в Своите собствени ръце и "когато се изпълня времето", поглежда снизходително към тая наша планета Земя, която всред океана на Вселената е само една малка, съвсем незначителна прашина! Неописуемо дивно е това, че Този, чрез Когото всичко е станало и става, Единородният Син Божи, Когото св. Иоан Богослов нарича в Евангелието си Бог Слово, Вседържителят се ражда тъкмо на тая малка планета Земя и то в един от нейните най-незначителни кътове, не в дом човешки, а в скромна пещера, не на мека постеля, а в ясли!

Тъй празникът на Христовото Рождество се оказва празник на безмерното Божие снизхождение над немощите на човеците и заедно с това празник на човешкото благоговение пред необозримото величие на Сина Божи, което нежно обхваща всечовешката Родина, хубавата планета Земя, и я благославя с благословието на Своите ясли, показали тъй ярко красотата на кротостта, смирението, правдата и любовта, за да бъде тя наистина радостна и честита.

Честито Рождество Христово!

"Благодатта на Господа нашето Иисуса Христа, и любовта на Бога и Отца, и общуването на Светаго Духа да бъдат с всички вас. Амин." (2 Кор. 13:13).

НАМЕСТНИК – ПРЕДСЕДАТЕЛ НА СВ. СИНОД

+ СОФИЙСКИ МИТРОПОЛИТ

Инокентий

Изъ Конституцията на новия седмичен вестник "Националенъ ПОДЕМЪ":

Вестникътъ ще положи усилия за единението на Българската православна църква, за да бжде тя отново духовенъ обединителъ на нацията, както е била презъ вѣковната българска история.

Равносмѣтката

Започва първата година на новото столѣтие. Естествено е политическата емиграция да направи равносмѣтка за станалото презъ последното десетилѣтие въ Родината.

Отъ окупирането на България презъ 1944 г. българитѣ емигранти и по-късно присъединилитѣ се къмъ тѣхъ се надѣваха, вѣрваха и работѣха за деня, въ който свободата ще дойде.

Този денъ дойде - поне на пръвъ погледъ. Защото последвалото е известно - крѣгли маси, митинги, рѣководени отъ дисидентни-комунисти, чия цель и роля още не е изяснено докрай, но резултатитѣ отъ нея се видѣха добре - спасени комунисти и комунистически престѣпници, запазване на цѣли структури на бившитѣ насилници, голѣма частъ отъ които станаха и днесъ сж заможни

бизнесмени. Тѣзи хора разполагатъ съ огромни срѣдства и още по-огромна безотговорность, отколкото отъ времето на Живковъ. Тѣ ще спжаватъ докрай и съ всички срѣдства промѣната, която тѣ виждаха като усъвършенстване на социализма подъ покровителството на Русия.

Нека да погледнемъ въ разсекретенитѣ стенограми отъ срещата на "реформатора" Петъръ Младеновъ съ рѣководството на МВР. Ами и на слѣпия ще стане ясно, че това сж хора неспособни да извършатъ промѣни. Но тѣзи стенограми виждаме едва сега. И ние ще кажемъ категорично - голѣма частъ отъ това десетилѣтие отиде въ спасяване и самоспасяване на комунистически престѣпници, безъ никакво преувеличение на тази дума.

Още от първия момент политическата емиграция бѣше изолирана, така както и истинската антикомунистическа опозиция въ страната. Една пробѣрка на лицата, участвали въ правителствата след ноември 1989 г., ще покаже, че въ тѣхъ не участва нито единъ политически емигрантъ, а на прѣсти се броятъ тѣзи, минали презъ лагери и затвори. Въ последния кабинетъ сѣщо нѣма такива, а високъ процентъ сѣ бивши членове на БКП. Сѣщото положение се наблюдава въ висши икономически институции и държавни предприятия, всички степени въ организациите на правосѣдието и университетите. А тѣзи, които не сѣ били партийни членове, сѣ отрасли съ тѣхъ и въпрѣки нѣкои идейни различия, манталитетътъ имъ, е общо взето, единъ и сѣщъ, когато стане дума за сериозна и задълбочена работа и коренна промѣна. На повечето от тѣхъ не е ясна думата “фашизъм” - набивана въ съзнание то имъ по начинъ, удобенъ за комунистите, сиречъ всичко, което не ми отърва на менъ, е фашистко.

Ето нѣколко на видъ гребни факти.

Когато презъ 1990 г. изпратихме въ България нѣколко хиляди броя отъ специалното издание на “Борба” - “Ние обвиняваме” - съ стотици факти за комунистическите престѣпления, то бѣше задържано като фашистка пропаганда отъ митническите власти.

Когато презъ 1991 г. предложихме нашата активна подкрепа на СДС, тя бѣше отхвърлена. Избѣгалите отъ комунистическия режимъ емигранти, бѣха гледани като чужденци въ собствена имъ страна. А на тѣзи обществени групи, които бѣха най-тежко засѣгнати отъ тоталитарната власт, не бѣше дадена нито възможностъ за изява, нито достѣпъ до средствата за масово информиране. Напримѣръ, колкото пѣти изпращахме наши комуникета, обръщения, информации - въ 99% отъ случаите никой не ги публикува.

А тѣзи хора не търсѣха властъ и постове за собствена облага, а най-малко царятъ-емигрантъ очакваше нѣкаква облага, освенъ да служатъ на България.

На репресираните се подхвърляха обидни обезщетения, на експроприираните - обезценени бонове, а на политическите емигранти се правятъ всевъзможни бюрократични пречки и досега. Въ сѣщото време бившите или тѣхните потомци заематъ ключови мѣста отъ най-високъ рангъ. И както преди се кланятъ на всѣки, който имъ подхвърли по-малкъ кокалъ - България и българските интереси оставатъ на заденъ планъ. А децата и внуците имъ поематъ къмъ омразния Западъ, но съ предишните русофилски чувства на

бащите си.

Не се съмнѣваме въ желанието на днешния министър-председателъ да направи възможното най-добро за България. Но за да има успѣхъ, той трѣбва да си избере лоялни и неподкупни сътрудници, чиято главна целъ е българскиятъ интересъ. Такива хора сѣ нужни на всички ръководни мѣста. А не децата на московските слуги, завършили тамъ или израсли по дипломатическите мисии. Така както ние сме врагове на комунизма и не можемъ да се промѣнимъ, така и тѣ сѣ врагове на всѣки, който имъ е отнелъ предишното благоденствие и привилегии.

Отъ първото правителство следъ дворцовия превратъ досега се намиратъ винаги хора, които работятъ за чужди интереси и се ръководятъ отъ чужди централи.

Ние питаме - докога?

Неописуемо е и състоянието на българската преса. Въ желанието си да изразятъ на първичните чувства на масата, дирижираната отъ бивши висши милиционери или отъ тѣхни подставени лица българска преса, усвои махленски езикъ, основанъ на изроденъ български езикъ. Нехарактерните инверсии и недомислици красятъ и досега голѣма група вестници. Не е лошо да има жълта преса, щомъ това е законно и е видъ бизнесъ, но цѣлата преса да е жълта и да нѣма граница къде е буквалната или стилистична порнография, вече е престѣпление и то служи на нѣкого - не само финансово. Остава българскиятъ законодателъ да си свърши работата, а българските служби да разбератъ кой е този.

Въ последната конгресна резолюция на Българския национален фронтъ се казва: “...най-благоденстващи сѣ онѣзи страни, които сѣ създали най-добри закони и най-ефективни мѣрки за тѣхното изпълнение”. Освенъ че законите въ страната ни не сѣ най-добри - тѣ не се изпълняватъ ефективно.

Сагистите отъ лагерите въ Ловечъ и Бѣлене не бѣха осѣдени. Рѣдица други процеси бѣха вкарани въ глуха линия. За никого не е трудно да се досети какви сѣ причините за това - морална и материална корупция на българското правораздаване.

Сѣществуващата данѣчна система изисква основни реформи, позволяващи формирането на срѣдна класа. Високиятъ данѣкъ добавена стойностъ не работи за дългосрочното укрепване на българската икономика, а натовава най-немошните прослойки.

А какво става въобще съ издирването на изнесените капитали въ чужди банки? Ще се направи ли опитъ най-после за издирването имъ. Пъкъ после ще се разбере дали могатъ да се върнатъ

или не. Повече отъ ясно е, че нѣкоу забогатѣха отъ това бездействие и съ всѣки день занаяредъ възможността да се върнатъ тѣзи пари въ страната става все по-малка.

Идватъ избори отъ изключителна важностъ за бъдещето на България и тревожното е, че народътъ е обезвѣренъ. Предстоящитѣ нѣколко месеца ще дадатъ отговоръ на въпроса - дозрѣла ли е България да не допусне отново комунисти въ управлението. Другата вѣроятностъ е мъчител-

на външна ориентация и опасностъ отъ социаленъ сблъсъкъ вътре въ страната.

Народътъ трѣбва да помни, че българскитѣ комунисти не сѣ нито като полскитѣ, нито като латвийскитѣ, преди да посегне къмъ бюлетината. Това сѣ идеологически дамгосани хора, безъ ясно съзнание за родъ и Родина - достатѣчно условие да не се занимаватъ съ държавни работи въ новитѣ условия.

БОРБА

Редакционниятъ комитетъ на списание "Борба" приветства патриотичната проява на българскитѣ емигранти, подпомогнали издаването на в. "Националенъ ПОДЕМЪ", който е носителъ на непреходнитѣ ценности на парламентарната конституционна монархия съ пожеланието: "Успѣшно плаване въ български воду!"

*Йорданъ Ганчовски,
секретаръ на БНФ (Инк)
Чикаго, САЩ*

Volenti non fit iniuria

И така - въ края на столѣтието, а и на милениума, се озовахме тамъ, където сме принадлежали естествено по географски принципъ - предъ вратитѣ на една по-развита общностъ, съ надеждата отново да ни пуснатъ.

Излишно е да правимъ анализи на нѣщо, което не е както въ математиката, две и две равно на четири, тестветѣ и условията на това приемане могатъ да бждатъ така изопачавани и така манипулирани, че и до края на другия вѣкъ пакъ да не сме готови, тъй като мози, който поставя условието, само той знае вѣрния отговоръ. Това е реалността и ние трѣбва да бждемъ готови за варианта НЕ, и второ, че имаме работа съ страни, които се водятъ единствено отъ собственитѣ си интереси и сжщото трѣбва да направимъ ние, каквото и да ни струва това. Тѣ сж си играли съ такива като насъ стотици години и знаятъ много добре, че общественитѣ строеве, установени на Изтокъ следъ разпадането на Съветската империя, не сѣ нито риба, нито ракъ. Фактътъ, че сж проведени свободни избори, ги интересува дотолкова, доколкото да иматъ основание да спратъ имиграционната вълна. Ядренитѣ ракети вече не сѣ опасностъ за тѣхното благоденствие и оттукъ насетне играта на "приемане-неприемане" може да продължи точно толкова, колкото тѣ искатъ, тъй като въ края на краищата отъ тѣхъ зависи.

Какво още знаятъ господата на Западъ? Зна-

ятъ съ сигурностъ напримѣръ, че олѣвяване до крайностъ не е възможно, тъй като ракетатаносителъ Съветскитѣ съюзъ вече не сжществува, тоестъ истински планъ "Маршалъ" нѣма да има, подаяния може да има, но такава широка икономическа програма, каквато спаси Западна Европа отъ комунизирание, нѣма да има.

Знаятъ напримѣръ още, че безработицата на Изтокъ още дълго време ще бжде проблемъ и че условията на пазарната икономика могатъ да предизвикатъ такива трусове, че единъ день гаритѣ и аерогаритѣ на Западъ да бждатъ задръснени отъ неканени гости. И това е отбелѣзано въ 99-тѣ страници анализъ на Брюкселъ за България - че степента на безработица е все още висока. На фона на цѣлия анализъ е казано съ половинъ уста, но и за слѣпия е ясно, че това е основно положение и че заради него летвата ще ни бжде вдигана постоянно.

А знаятъ още и че при опредѣлени обстоятелства можемъ да бждемъ приети за 24 часа въ НАТО, че за единъ до обѣдъ, ако нѣкой има свръх-интересъ, можемъ да бждемъ приети въ ЕС. Факти, които трѣбва да ги знаемъ и ние. И тогава да работимъ, така че безъ бюдолизничество и превиване на грѣбнакъ да вършимъ своето и тѣ сами да ни поканятъ единъ день.

Националното ни достойнство ще остане и за потомцитѣ и е морално разсипничество да го хвърляме на вѣтѣра. Българинътъ трѣбва да изх-

върли ненужния баластъ на чувството си за малоденност и когато види чужденецъ и чуждъ паспортъ и презъ умъ да не му минава, че срещу него стои по-уменъ и по-достоенъ човѣкъ. А ако е по-богатъ, той е по-богатъ за себе си. Съ двойна сила това се отнася за българскитѣ държавници.

Правилно или не, последниятъ случай съ намѣрението за излизане отъ Пакта за стабилностъ показа, че българскитѣ държавници се отърсватъ отъ преклонението и притворството, наследени отъ миналото. За съжаление този случай разкри и това, което много се досещатъ, малко го изричатъ - че на много високо ниво въ държавното управление сж се настанили безгрѣбначни сжщества, съ интереси, различни отъ държавнитѣ, които за лично приятелство могатъ да забравятъ отъ чия потъ получаватъ заплатата. Разбира се, че едва ли ще уплашимъ нѣкого съ излизането си отъ Пакта, но и тѣзи, които поставятъ условията, трѣбва да разбератъ, че неадекватнитѣ действия водятъ до неадекватни реакции. Единъ пжтъ ще се оценява всѣка страна поотгѣлно, единъ пжтъ групово, трети пжтъ групово.

А че въ България има още нѣща да се довършатъ, е другъ въпросъ и ние трѣбва да си кажемъ кривициитѣ, вмѣсто да чакаме нѣкой другъ да ни ги каже, тъй като чужденецътъ казва кривициитѣ ни както му отърва на интереса.

На първо мѣсто българското правителство трѣбва да реши въпроса съ рускитѣ посегателства въ вътрешнитѣ ни работи, по простата причина, че целта на руснацитѣ е, ни повече, ни по-малко - а неговото сваяне. Нѣма ли кой да види отъ съответнитѣ служби, че всѣка нова атака срещу сегашното правителство е предхождана или съпровождана отъ вълна на криминална престѣпностъ. Значи, че руснацитѣ държатъ ржката си и на подземния свѣтъ и разчитатъ на него. Въпросътъ е ще се намѣри ли човѣкътъ, който съ решителността и точността на полскитѣ служби за сигурностъ да реши единъ пжтъ завинаги този проблемъ. Тогава и българскитѣ имъ мекерета ще запѣятъ друга пѣсенъ. А тѣ сж много и на много високи и важни мѣста и отдавна трѣбваше да си отидатъ.

Втори въпросъ, но съ сжщата важностъ, е нито една друга страна да нѣма свои проводници въ държавната властъ и въ критични ситуации да върши това, което си иска, съ и безъ това нерастостната ни сждба. Чудя се какъ и колко още има такива, като представителя на България въ Пакта за стабилностъ - ами той се държи все едно, че Пактътъ го е назначилъ въ България, а не България въ Пакта.

Другъ въпросъ е този съ корупцията и орга-

низираната престѣпностъ. Погледнатъ непредубедено - той може да се окаже пречка много дълго време предъ завръщането ни въ Европа. Срамно е малка България съ толкова способни и умни хора да позволи да се превърне въ тържище на наркотици и да убива децата си, т.е. бждецето си. Нѣкой задавалъ ли си е въпроса защо въ Турция и Гърция не стои съ такава сила въпросътъ за наркоманията срѣдъ младитѣ, въпрѣки че и дветѣ страни иматъ десетократно по-дълги морски граници, т.е. по-добри условия за контрабанда. Значи нѣкой има предначертана целъ именно България да е полето за основенъ пласментъ, съ всички последици отъ тази целъ.

Едно е ясно - корупцията изисква Крумови закони, организирана престѣпностъ сжщо. Остава нѣкой да ги приеме и приложи. Въ противенъ случай презъ петъ години ще трѣваме отъ едно и сжщо мѣсто, заради интереса на нѣкой неизвестенъ или добре известенъ.

Съвсемъ не по-маловаженъ проблемъ е този съ отбраната и НАТО. Нашата отбранителна доктрина е нормално да се ржководи отъ принципа "НАТО - да, но ние сме върху буре съ барутъ". На Балканитѣ сж преплетени толкова вѣковни интереси и противоречия, че тѣ сж при всички случаи повече, отколкото сж великитѣ сили. Само за единъ денъ, при определени условия може да стане такава каша, че да не можешъ да разберешъ кой ти е приятелъ и кой врагъ и къмъ кой воененъ блокъ принадлежи. И именно това не бива да забравятъ българскитѣ държавници, когато стане дума за отбраната ни. Иначе нѣкой денъ току-вижъ дошли омиротворители и забравили да си отидатъ.

Най-важното обаче е нѣщо, което не е толкова скжпо за реализация, а е безценно предъ свѣта - образованието. То ни е спасявало, измива очитѣ ни и сега и ще ни отвори пжтъ и въ бждецето. Само да го поставимъ на необходимото мѣсто и да отгѣлимъ необходимитѣ срѣдства; да извърлимъ лумпенитѣ и лумпенизиранитѣ, некадърнитѣ и чуждопоклонницитѣ, които развалятъ нашето, за да угодятъ на политическия моментъ.

Въ България има толкова способни хора, че можемъ да преживѣемъ не още две, а още двадесетъ робства и пакъ да оцѣлѣемъ, но необходимо ли е? Сега е време националната ни "процесия оцѣлѣване" да бжде замѣнена съ нѣщо по-сжществено, като реализиране и напредъкъ.

Ако се решатъ положително тѣзи въпроси, отъ насъ вече ще зависи малко, по-натамъ. Тогава вече Европа да заповѣда.

А иначе, Volenti non fit iniuria, нѣма право да се оплаква този, който се е съгласилъ да бжде онеправданъ.

Апелъ

Въ българската преса и въ Интернетъ прочетохъ многократнитѣ любезни покани отъ господата Петъръ Стояновъ и Иванъ Костовъ къмъ българската емиграция да помогнатъ на финансово опустошената и ограбена отъ комунистичѣ многострадална Република!

Преди Девети септември не се срещаха подобни покани, защото тогавашнитѣ министри, включително и царътъ, нѣмаха пари да обикалятъ земното кълбо и да получаватъ медали отъ Арафатъ, Клинтънъ и други. Нито пъкъ нѣкои отъ тѣхъ изпращаха синове и дъщери въ прочутитѣ западни университети съ намѣрения за голѣми служби следъ завръщането имъ. Царскитѣ министри не разполагаха съ десетки собствени магазини по улица "Витошка" и "Пиротска" или съ луксозни апартаменти, вили, служебни и частни мерцедеси и множество персоналъ за охрана. Сжщо така не се бѣ случвало нѣкой да зове сина си отъ странство, за да разхожда дъщеритѣ на идващи по служба величия, както пристигналиятъ отъ Лондонъ Стояновъ-младши за принцеса Калина и мисъ Клинтънъ.

Нѣкога "фашистичитѣ" управници нѣмаха възможность да посещаватъ Вашингтонъ, Ню Йоркъ, Япония, Китай, Хонгъ Конгъ, Индия, Близкия Изтокъ и многобройнитѣ красиви мѣста на земното кълбо, а се задоволяваха съ дребни командировки изъ Европа.

Каква **огромна** разлика, съ колко дребни **примѣри!!!**

Примѣри, които се знаятъ отъ поканенитѣ бивши "врагове на народа" и умирацитѣ отъ гладъ надъ боклуджийскитѣ кофи сънародници.

Дадена помощъ навреме е двойна помощъ!

Ние, емигрантитѣ, ще помогнемъ на България, но не на бившата съветска република, задръстена отъ памѣтници на престѣпници, шпиони, терористи и руски величия, ограбили и превърнали Родината въ най-изостанала африканска колония!

Азъ, Драгомиръ Загорски - сжденъ като "врагъ на народа" отъ враговетѣ на българския народъ. Отдалъ сили и срѣдства цѣли 40 години въ изгнание за смъкване на кървавия московски режимъ, единъ отъ редакторитѣ на най-дѣсното списание въ емиграция "Борба", подканвамъ всички родолюбиви сънародници да подкрепятъ онова правителство, което срине всички памѣтници, издигнати следъ срамната дата Девети септември и въ управлението влѣзатъ синове и дъщери на загиналитѣ въ 60-тѣ концлагери въ Родината. Тогава останалата жива българска емиграция масово ще подкрепи Отечеството и повече отъ насъ ще се завърнатъ да споделятъ сждбата на сънародницитѣ си. Лично азъ ще направя много голѣмо дарение на една чиста България, каквато бѣше преди окупацията отъ руснацитѣ на 9 септември 1944 г.

Драгомиръ Загорски, Калифорния

Изъ писмото на емигранта Никола Софранъ, живѣещъ въ Бразилия, до представителя на БНФ (Инк) въ България г-нъ Гошо Спасовъ

*Уважаеми Гошо Спасовъ,
Благодаря-ви много за писаното
на който азъ оудихъ и в бел ми го л
България, защото до сега ми го л
целта е. Благодарями Гошо Спасовъ
моята прел мисла само, веле е
идто мжгит имамъ негови мисла е*

"Уважаеми г-нъ Спасовъ,

...Трѣбва да ви кажа, че съмъ българинъ отъ Банатъ отъ Влашко, имамъ сега бразилско поганство и паспортъ, но искамъ да се върна въ България и тамъ да живѣя..."

Никола Софранъ е написалъ романъ "Бѣгство отъ ада" и стихосбирката "Хайдушки стихотворения противъ комунистическото робство".

Ето едно стихотворение отъ стихосбирката:

Вие не знаете?

Какво е да си въ емиграция
тукъ въ западната

"демокрация"?

Гдето търсимъ човѣчество,
здето болимъ за нашето

Отечество!

Самъ като хайдушинъ

безъ гора

нѣмамъ нито пушка на гърба!

Тукъ далечъ загубенъ по свѣта!

Вървя като презъ мъгла!

Нося тежката емиграция

на гърба!

Отъ толкова ходене всичко ме боли,

сърдцето ми и то егвамъ още тѣрни!

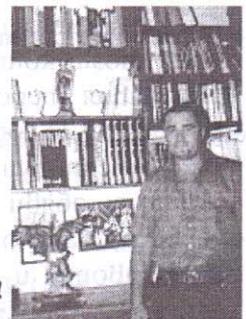
За мойто Отечество, което съмъ оставилъ

въ емиграция го нося, не съмъ го забравилъ!

Вие не знаете какво е да си далечъ отъ

майки и бащи,

далечъ отъ Родина, другари, братя и сестри!

Търновската конституция - символ на свободата и благогенствието, а Димитровската - образец на псевдодемокрацията

След петвековно робство българският народ прие най-демократичната конституция - Търновската. Знаменателно е, че тя се изработи за 45 дни, и то предимно от малоуки депутати, но с високо чувство за отговорност, безмърна любов към България, свободата и демокрацията. От мъзи, които гинеха по балканите в борбата срещу турски гнетъ. Заслуга имат още екзарх Антим I, Стефан Самболов, П. Р. Славейков, Петко Каравелов и много други. Тази конституция обяви България за монархия, изграждайки я върху принципите на свободата, равноправието, раздълението на властите и неприкосновеността на частната собственост. Благодарение на нея България тръгна към своя 65-годишен възходъ. Червеният преврат на 9 септември 1944 г., извършен от съветската окупационна армия, я ликвидира. През септември 1946 г. бѣ проведен незаконен референдумъ, който чрез фалшификация обяви България за република. През същата година се проведеха избори за Велико народно събрание. След 14 месеца имитиране на работа за нова конституция, на 4 декември 1947 г. бѣ приет изпратеният от Москва проектъ. Куриозното е, че за него гласува и опозиционната БСРДП!

Върѣки записаните фасадно нѣкои демократични принципи, т.нар. "Димитровска" конституция бѣ образец на циничен псевдодемократизъмъ, узаконяващ червената сатрапия, чрез отречени реакционни принципи. Въ чл. 1 терористично-диверсионните действия на БКП срещу законната българска власт се обявиха за "народна борба", а властта въ Царство България - за фашистка, върѣки че фашизмът като държавен строй въ България не е имало. Съ чл. 1 завоалирано се предаде на БКП властта и се създаде червената диктаторска държава. Доказателството е: премахване на принципа за раздѣление на властите - основна гаранция за демокрацията.

Съ премахване на неприкосновеността на частната собственост, гарантирана въ Търновската конституция, българинът бѣше превърнат въ послушен робъ, лишен свободно да мисли и да действа. Това се узакони най-вече съ чл. 73, ал. 1 от "Димитровската" антиконституция.

Тази сатрапска конституция бѣше наречена "Димитровска", за да превърнат въ митъ този, който по съветски образец, по порѣка установи въ България диктатурата и кървавия тероръ.

След 27-годишно варварско управлѣние БКП реши, че ще управлѣва "вѣчно". Прие нова конституция през 1971 г., която преотвърди антидемократизма. Вѣче конституционно се обяви за вѣчна, но и кастово! Въ чл. 1 се записа, че България е социалистическа държава, начело съ работническата класа, а въ ал. 2 на чл. 1: "Рѣководната сила въ обществото и държавата е Българската комунистическа партия." Коментарът е излишен! Формата определя съдържанието.

Но не би! Само след 18 години "вѣчната" червена антидържава отиде въ небитието. Това е краятъ на всички диктатури.

За да изградимъ действително модерна демократична българска държава, трѣбва да се възстанови Търновската конституция, показала своята необходимост за България, но осъвременена съ постиженията на съвременната демокрация. Едно от които е установяването на двукамарна парламентарна държава.

Здравко ДАСКАЛОВЪ, адвокатъ

Да тече българското време

До 9 септември 1944 г. имахме суверенно, независимо, свободно Отечество - Царство България.

Имахме най-демократичната конституция - Търновската.

Най-прекрасната земя, обляна отъ светлина и благоухания. Благословена съ неизразима хубостъ възпѣхме: "Ти нашъ си земенъ Рай!"

Нашъ!...

И единъ заветъ, оставенъ намъ отъ гѣдигѣ - да пазимъ тазъ земя отблизо и далечъ.

Пазихме я! Пазихме я съ чуповенъ героизъмъ! Не единъ пжтъ предъ Великия нашъ войникъ сж треперели византийски и римски императори. И не единъ пжтъ мечтътъ български е блѣстялъ по брѣговетѣ на три морета.

Неувѣхваща е славата българска!

Само когато любовта къмъ България е потъмнявала и порокътъ е вземалъ връхъ, черниятъ плащъ на робството е покривалъ земята родна.

Историята на Третото българско царство ще впише името на единъ отъ най-великитѣ царе - царъ Борисъ III - Обединителъ. Съ гържавническа мъдростъ, далновидностъ и вселюбие той изведе българския корабъ на спасителния брѣгъ и безъ война запази и обедини българския народъ.

Уви! Сждбата друго отрѣди. Бѣсоветѣ, чието игване предрече Достоевски, развихрили първичнитѣ си инстинкти и страсти, заляха и нашата страна.

9 септември 1944 г. стана день първи на Злото! Българското време спрѣ. Започна съветизацията и ликвидацията на българското племе. Косата на смъртъта заигра кървавото си сатанинско хоро. Революционна яростъ, безрогие, безбожие, безсобственостъ, шпиономания, Павликъ-Морозовщина и колко още отровни бурени помогнаха за националното и духовно падение.

Десетъ години изминаха откакъ заченатата и родена отъ тъмни и уродливи родители Демокрация крета на патерици, саката и болна! Ще оздравѣ ли или ще умрѣ? Горко ни!

Само истинската ѝ майка - Търновската конституция, може да я изправи на краката ѝ. Всѣки родолюбецъ и нормаленъ българинъ жадува за прераждането ѝ.

Търновската конституция! - Царътъ не е абдикиралъ. Де юре продължаваме да сме монархия.

Съ възстановяването на Търновската конституция ще започне отново да тече българското време.

Поробена България ще възкръсне!

Захари Фурнаджиевъ

Точка трета от Конституцията на в. "Националенъ ПОДЕМЪ":

- Вестникъ "Националенъ ПОДЕМЪ" ще пледира съ аргументи за предимствата, които ще има за България възстановената Търновска конституция, с всички произтичащи отъ това конституционни и правни последици.

ДЕКЛАРАЦИЯ

На 1 август т.г. **Националният комитет за защита историческата истина в България** излезе на специална пресконференция с декларация по повод решението на фонда "Керенъ Кайметъ" в Израел за демонтиране на паметните плочи, издигнати през 1994 г. в Българската гора край Йерусалимъ. Подготвяна в продължение на 30 години благодарност от българските евреи към царь Борисъ III, царица Йоанна, инициатора на парламентарния протестъ Димитър Пешевъ и митрополитъ Стефанъ, осигуриха спасването на всички до единъ 50 000 български евреи от депортиране.

Въ декларацията бѣ посочено, че нито българското царско семейство, нито която и да било българска държавна или обществена институция, не е извървявала каквито и да било претенции, внушения или пожелания за такава признателност. Веднѣжъ обаче издигнати по инициатива и съ средства на Свѣтовния еврейски съюзъ, демонтирането понастоящемъ на паметните плочи представлява безспорна обида за България и за достойнството на народа ни. Обещанията за нови плочи съ нови текстове нѣматъ и не могатъ да иматъ компенсирателна стойност.

Въ декларацията сѣщо така аргументирано бѣ застъпена историческата истина, че 11 000 бѣломорски и македонски евреи не сѣ били подъ юрисдикцията на българската изпълнителна властъ и на българския царь. Обвинения къмъ България при това положение сѣ или изразъ на историческо невежество, или на организирана инсинуация.

Въ връзка съ създамата се обстановка мнозинството отъ българското общество, а сѣщо така и българските евреи въ свѣта реагираха остро на това поругание.

Още при първите съобщения за подготвянето и извършването на поруганието десетки български народни представители подписаха протестенъ адресъ до Кнесета в Израелъ. Кметътъ на градъ София заяви, че ще помолъ да получи плочите и да ги възстанови на подходящо мѣсто въ София. Външното министерство обяви, че подготвя дипломатически демаршъ по въпроса, СДС заяви, че ще подготви и излезе съ категориченъ протестъ. Десетки персонални протести отъ чужбина и България бѣха отправени къмъ Кнесета въ Израелъ.

Националният комитет счита, че плочите отъ Йерусалимската гора, издигнати отъ признателните български евреи, сѣ частъ отъ достойнството и историческата паметъ на България. Тѣ сѣ вещественъ документъ за най-благородното достойнство на България презъ Втората свѣтовна война - недопускането на нито единъ български еврейинъ да бѣде депортиранъ.

Опасвайки се, че определени кръгове иматъ за целъ да покриятъ съ прахъ и забрава както фактите, така и обществената реакция къмъ тяхъ, **Националният комитет** се обръща съ настоятелна молба къмъ кмета на София г-нъ Стефанъ Софийски да пристѣпи по надлеженъ пътъ за получаване на демонтираните плочи. Никой не може да отнеме или откаже проявеното признание къмъ единъ народъ.

Националният комитет смѣта, че съобщението за "съответенъ дипломатически демаршъ" е реална защита на достойнството на България. Текстътъ на този демаршъ трѣбва да бѣде обявенъ на българската общественост и медиите.

Националният комитет смѣта, че подписаният отъ десетки български народни представители протестъ до Кнесета въ Израелъ нѣма да остане архивна хартия, а необходимо коректно, но ясно и категорично становище въ защита на България, нейните държавници и нейното достойнство.

Националният комитет смѣта, че отъ плочата предъ Народното събрание трѣбва да бѣде изключенъ текстътъ за "вина" по поводъ 11 000 македонски и бѣломорски евреи. Такъвъ невѣренъ текстъ има не само тежко морално бреме за народа ни, но е въ състояние да бѣде поводъ за напълно несправедлива материална тежоба за държавата ни.

Националният комитет смѣта, че декларираната готовност на СДС да излезе съ конкретенъ протестенъ актъ трѣбва да се превърне въ фактъ и текстътъ на този актъ да стане сѣщо така достояние на обществото. Въ противенъ случай ще остане тѣжкостното чувство, че цялата кампания е имала единствено за целъ свалянето на зам.-председателя Сендовъ. Нацията и нейното достойнство не сѣ сръдство за решаване на партийни проблеми.

Националният комитет декларира, че ще продължи категорично разобличаването на историческите преиначавания и фалшификации по този изключително важенъ за международния ни престижъ въпросъ и ще отправи още по-пълно изложение до новоизбрания президентъ на Израелъ г-нъ Моше Кацевъ.

София, 31 августъ 2000 г.

Национален комитет за защита историческата истина в България

Страхът е врагъ нашъ всѣгдашень

Проф. Тодоръ Димчевъ

Историята ни учи, че страхътъ и малодушието сж превръщали народа ни въ “рая покорна”. Безропотно е робувалъ въ продължение на столѣтия на корумпирани паши. Понасялъ е издевателствата на кърджалии и башибозуци. Отърсването отъ страха за оцѣляване започва съ икономическото замозване, притежаването на оръжие и проявитѣ на възмездие, най-вече отъ хайдушки чети. Но дори по време на националната ни революция дълбоко вкоренениятъ страхъ е стимулиралъ бездействие и предателства. Ловчанлии спуснали кепенцитъ на дяканицитъ и се затворили по къщитѣ си, докато нѣколцина заптията прекарвали въ каруца презъ чаршията вързания Апостол - любимия имъ дяконъ Левски. А революционниятъ комитетъ разполагалъ съ повече отъ 30 пушкала! Борованчани пъкъ затъмнили цѣлото село, когато презъ една нощъ трѣбвало да снабдятъ Ботевата чета съ хлѣбъ. “Борованъ спи”, съобщилъ единъ отъ чертницитъ на войводата. “Щомъ сега спи, вечно ще спи”, отговорилъ Ботевъ.

И днесъ призрактътъ на страха броди изъ страната ни. “Кадритѣ” отъ червеното котило интензивно насаждатъ страхъ отъ несигурностъ, безвѣрие, песимизъмъ. Отъ друга страна, нарастващата безработица, нискитѣ заплати и мизернитѣ пенсии подклаждатъ страха за оцѣляване срѣдъ широки слоеве отъ населението. Всичко това задържа увеличаването на раждаемостта, а демографскиятъ сривъ е най-големата заплаха за бъдещето на нацията ни! По най-оптимистични прогнози до 2050 г. 1/3 отъ българитѣ ще изчезнатъ. Сега срѣдната възраст е 41 години, а срѣдната продължителностъ на живота - подъ 70 г.

Страхътъ отъ липсата на перспективи за реализиране въ родината стимулира младитѣ хора да имигриратъ. Независимо че въ чужбина ги очаква неравностойна и нелоялна конкуренция, полагане на огромни усилия, а не рѣдко понасяне на пренебрежение и презрение. Увѣреността за преодоляване на тѣзи трудности предъ страха отъ мизерия и несигурностъ въ собствената страна подхранва мечтитѣ за преуспѣване въ имиграция. Но “фактитѣ сж по-добри отъ мечтитѣ” (Чърчилъ).

Отъ страхъ за оцѣляване българинътъ се

свива въ семейната клетка, погълнатъ изцѣло отъ повседневнитѣ грижи за задоволяване на най-елементарнитѣ нужди на семейството. А изолацията въ сферата на бита минимизира обществената активностъ на хората. Показателень е бойкотътъ на изборитѣ за мѣстна властъ. Обезвѣренитѣ избиратели и понастоящемъ сж настроени песимистично, дори nihilистично по отношение на политическиятъ партия и тѣхнитѣ лидери, независимо дали сж въ управлението на страната или въ опозиция. Защото най-обеднялата частъ отъ населението (повече отъ 70%) понася най-осезателно тежестта на буксуващата повече отъ 10 години реформа, но въ съществуващитѣ условия не успѣва да подобри своя халъ. Разбираемо е, миналото лесно се забравя и сега за всичко се винятъ нине управляващитѣ. Обективно погледнато мнозинството, което имъ се довери, очакваше отъ тѣхъ бързи, решителни и ефективни действия. Преди всичко за подобряване на условията за постигане на относително по-добро благосъстояние. Огромниятъ контрастъ между преобладаващата бедностъ и новобогаташитѣ, които се разхождатъ изъ коридоритѣ на властта, поражда въ ненавистъ и озлобление. Непрозрачната приватизация създава страхъ отъ ограбване на националното богатство. Корупцията (доказана или недоказана) дискредитира всички етажи на властта. Въ крайна смѣтка всичко това води до повсемѣстно разпространяващо се недовѣрие и страхъ отъ по-дълбоко затѣване въ блатото на мизерното оцѣляване, отъ което нѣмало кой да ни извади. Но по брѣговетѣ на това блато чакатъ и винаги ще чакатъ самозванци отъ “политическия елитъ”, синекурци отъ така наречената “политическа класа”, които искатъ да ловятъ риба въ мътна вода. Защото се ржководятъ отъ максимата: “Когато народътъ живѣе добре, трудно се управлява”. Изказвана е отъ кардиналъ Ришельо (пръвъ министъръ на Анри IV). Прочулъ се е като единъ отъ най-ловкитѣ и корумпирани министри, управлявали нѣкога Франция.

Страхътъ отъ физическо насилие върху личността и отъ ограбване принуждава хората още по-свѣтло да се затварятъ въ домоветѣ си. Стопанитѣ на село будуватъ по нощитѣ, за да опазятъ стоката си. Значителна частъ отъ

БЪЛГАРСКИ НАЦИОНАЛЕН ФРОНТ (Инк.)

БНРБА®

2001

ЯНУАРИ

П	1	8	15	22	29
В	2	9	16	23	30
С	3	10	17	24	31
Ч	4	11	18	25	
П	5	12	19	26	
С	6	13	20	27	
Н	7	14	21	28	
	1	2	3	4	5

ФЕВРУАРИ

П		5	12	19	26
В		6	13	20	27
С		7	14	21	28
Ч	1	8	15	22	
П	2	9	16	23	
С	3	10	17	24	
Н	4	11	18	25	
	1	2	3	4	5

МАРТ

П		5	12	19	26
В		6	13	20	27
С		7	14	21	28
Ч	1	8	15	22	29
П	2	9	16	23	30
С	3	10	17	24	31
Н	4	11	18	25	
	1	2	3	4	5

ЮЛИ

П	30	2	9	16	23
В	31	3	10	17	24
С		4	11	18	25
Ч		5	12	19	26
П		6	13	20	27
С		7	14	21	28
Н	1	8	15	22	29
	1	2	3	4	5

АВГУСТ

П		6	13	20	27
В		7	14	21	28
С	1	8	15	22	29
Ч	2	9	16	23	30
П	3	10	17	24	31
С	4	11	18	25	
Н	5	12	19	26	
	1	2	3	4	5

СЕПТЕМВРИ

П		3	10	17	24
В		4	11	18	25
С		5	12	19	26
Ч		6	13	20	27
П		7	14	21	28
С	1	8	15	22	29
Н	2	9	16	23	30
	1	2	3	4	5

АПРИЛ

П		5	12	19	26
В		6	13	20	27
С		7	14	21	28
Ч	1	8	15	22	29
П	2	9	16	23	30
С	3	10	17	24	31
Н	4	11	18	25	
	1	2	3	4	5

ОКТОМВРИ

П		3	10	17	24
В		4	11	18	25
С		5	12	19	26
Ч		6	13	20	27
П		7	14	21	28
С	1	8	15	22	29
Н	2	9	16	23	30
	1	2	3	4	5

Н	4	11	18	25	
	1	2	3	4	5

АПРИЛ					
П	30	2	9	16	23
В		3	10	17	24
С		4	11	18	25
Ч		5	12	19	26
П		6	13	20	27
С		7	14	21	28
Н	1	8	15	22	29
	1	2	3	4	5

МАЙ					
П		7	14	21	28
В	1	8	15	22	29
С	2	9	16	23	30
Ч	3	10	17	24	31
П	4	11	18	25	
С	5	12	19	26	
Н	6	13	20	27	
	1	2	3	4	5

ЮНИ					
П		4	11	18	25
В		5	12	19	26
С		6	13	20	27
Ч		7	14	21	28
П		8	15	22	29
С	1	9	16	23	30
Н	2	10	17	24	
	1	2	3	4	5

Цар Симеон I Велики - Златният век на България

Да бъде плодотворно началото на Третото хилядолетие

Н	7	9	16	23	30
	1	2	3	4	5

ОКТОМВРИ					
П	1	8	15	22	29
В	2	9	16	23	30
С	3	10	17	24	31
Ч	4	11	18	25	
П	5	12	19	26	
С	6	13	20	27	
Н	7	14	21	28	
	1	2	3	4	5

НОЕМВРИ					
П		5	12	19	26
В		6	13	20	27
С		7	14	21	28
Ч	1	8	15	22	29
П	2	9	16	23	30
С	3	10	17	24	
Н	4	11	18	25	
	1	2	3	4	5

ДЕКЕМВРИ					
П	31	3	10	17	24
В		4	11	18	25
С		5	12	19	26
Ч		6	13	20	27
П		7	14	21	28
С	1	8	15	22	29
Н	2	9	16	23	30
	1	2	3	4	5

ОФИЦИАЛНИ ПРАЗНИЦИ

- Януари: 1 - Нова година
- Март: 3 - Освобождение на България
- Април: 15,16 - Възкресение Христово
- Май: 1 - Ден на труда
- 6 - Ден на храбростта
- 24 - Ден на българската просвета и култура и на славянската писменост
- Септември: 6 - Съединение на България
- 22 - Ден на независимостта на България
- Ноември: 1 - Ден на народните будители
- Декември: 25,26 - Рождество Христово (Коледа)

ЦЪРКОВНИ ПРАЗНИЦИ

- Януари: 1 - Василовден; 6 - Богоявление (Йордановден); 7 - Ивановден
- Февруари: 2 - Сретение Господне
- Март: 25 - Благовещение
- Април: 15, 16, 17 - Възкресение Христово
- Май: 6 - Гергьовден; 11 - Св. Кирил и Методий;
- 24 - Възнесение Господне (Спасовден)
- Юни: 3 - Петдесетница; 4 - Св. Дух;
- 29 - Св. апостоли Петър и Павел (Петровден)
- Юли: 20 - Св. пророк Илия (Илинден)
- Август: 6 - Преображение Господне; 15 - Успение на Пресвета Богородица
- Септември: 8 - Рождество на Пресвета Богородица; 14 - Кръстовден
- Октомври: 19 - Преп. Иван Рилски; 26 - Димитровден
- Ноември: 8 - Архангеловден; 21 - Въведение Богородично
- Декември: 6 - Никулден; 25 - Рождество Христово;
- 26 - Събор на Пресв. Богородица;
- 27 - Св. първомчк. и архидяк. Стефан (Стефановден)

Представителство на БНФ (Инк.) в България:
гр. Белово, ул. "Алабак" 21 – за Гошо Спасов

гражданитѣ съ години не посещаватъ вечернитѣ театрални, оперни и прочии културни изяви. **Страхуватъ се и отъ нередовния обществен транспортъ.** Вкъщи обикновено вечеритѣ минаватъ въ гледане на телевизия. По градове и села млади и стари гледатъ най-вече сапунени сериали, видеофилми, изпълнени съ насилие, брутални убийства, сексъ... Лумпенизиращитѣ сурогати на масовата "култура" се отразяватъ най-силно върху неукрепналото съзнание на малчугани и юноши отъ най-различни обществени прослойки. Започватъ да подражаватъ на филмови "герои" и улични мутри. **Страхътъ да не изглеждатъ слаби и малодушни** стимулира у подрасстващитѣ изяви на перчене, надуване, аrogантно поведение. Въ последно време и прояви на вандализъмъ по влакове, автобуси, стадиони и обществени мѣста. Вече не сж рѣдки случаитѣ на издевателства надъ старци, деца и жени, дори побоища надъ полицаи! Нещо почти нечувано и жестоко наказвано въ напредналитѣ правови държави.

Бяхъ изуменъ и безкрайно възхитенъ отъ високата етика и морала на хората въ Япония и Южна Корея. Деца и младѣжи скачаха по трима, четирима, за да отстѣпятъ мѣстата си на по-възрастнитѣ въ метрото и въ автобуситѣ. Забързани, но приветливи подаваха рѣка на старци и инвалиди, за да ги преведатъ по стѣлбищата въ подлезите, или за да ги настанятъ на маса въ ресторанта. Не видяхъ никжде блъскане съ разперени лакти, разпръви, размѣна на обиди и прочии неприятни ексцесии, съпътствуващи нашето ежедневие въ България. Очевидно тѣзи гребни на ръстъ, винаги усмихнати и добронамѣрени хора не живѣеха съ мисълта, че всѣки отъ тѣхъ е самъ на този свѣтъ. Въ своето ежедневие тѣ на всѣка крачка се стараеха да се подпомагатъ взаимно. **Не забелязахъ да се озъртатъ подозрително отъ страхъ да не бждатъ нападнати и ограбени.** А авторитетнитѣ спретнати и стройни полицаи вдѣхваха сигурностъ и респектъ. Приветливо усмихнати упжтваха хората (най-вече чужденци и туристи). Говорещи твърде често на

нѣколко езика, правеха имъ справки по мобилнитѣ си телефони, записвайки исканитѣ адреси, телефонни номера и пр. Но сжщитѣ тѣзи полицаи действаха твърдо и безкомпромисно за опазване на обществения редъ при масови демонстрации. Вкорененото етично поведение при безусловно приемане върховенството на Закона и ефективната закрила на личността отъ страна на държавата, **сж освободили хората отъ страха да не бждатъ нарушени тѣхнитѣ човѣшки и граждански права.** Хармонията между високитѣ технологии, привычното трудолюбие и спазването на морално-етичнитѣ норми въ взаимоотношенията е въ основата на личното благополучие и националния просперитетъ въ Япония и Южна Корея.

У насъ въ условията на дълбока морална криза неадекватни управници, **страхувайки се да не бждатъ критикувани и порицавани,** твърде често действатъ непоследователно и нерешително. Дори въ разрезъ съ законовитѣ си правомощия. "Спасяватъ се" въ самоизолация, възприемайки тактиката на крѣгова отбрана и необосновани контраатаки срещу масмедийитѣ. А неспокоянитѣ законотворци се дистанциратъ отъ компетентни и изявени специалисти **отъ страхъ да не бждатъ конкурирани.** Въ резултатъ - компрометиращи институциитѣ уредби и разпоредби (напр. въ енергетиката). И понѣкога единъ силенъ на видъ политикъ допуска недопустими грешки, **страхувайки се да не бжде дискредитиранъ.** Въмѣсто да извади на свѣтло и овреме да разгони некадърни и компрометирани съмишленици, се опитва постфактумъ да прикрие послушниковцитѣ. Може би защото личнитѣ му амбиции стоятъ (съзнателно или подсъзнателно) надъ интереситѣ на обществото и държавата?

Не бива да забравяме, че строителитѣ на България сж били безстрашни и непоколебими патриоти, за които националнитѣ интереси сж стоѣли надъ лични амбиции и материални облаги. Историята наказва жестоко тѣзи, които иматъ кжса историческа паметъ!

Точка последна отъ Конституцията на в. "Националенъ ПОДЕМЪ", новия седмичникъ:

- ще има нагласата да служи само и единствено на интереситѣ на българския народъ и българската държава.

ПИШАТЪ НИ

За миналото, забравата, съвестта и настоящето

Възгледитѣ на единъ литературенъ клоунъ

Много често по колонитѣ на нѣкои вестници се публикуватъ интервюта съ видни слуги на комунистическия режимъ у насъ. Тѣ постепенно излизатъ отъ дупкитѣ, въ които се бѣха скрили следъ промѣнитѣ, и вече успокоени, че нѣма да се търси дори и най-малка отговорностъ за тѣхнитѣ, въ повечето случаи, слугински отношения съ тогавашнитѣ “вождове”. За съжаление демократичната преса, доколкото я има въ момента, не дава отпоръ на тази комунистическа наглостъ и по-младитѣ между насъ приематъ едно къмъ едно тѣзи “откровения” на хора, отдавна забравили що е това съвестъ.

Единъ отъ тѣзи “герои” е и небезизветниятъ писателъ Любомиръ Левчевъ. Въ интервю отъ 26 юли този известенъ въ миналото номенклатурчикъ си позволява да твърди, че на поета “поезията не може да бѣде дресирана”. Тогава задаваме въпроса кое бѣше истинско у Л. - дали поезията му, или обидно ласкателнитѣ му излияния по отношение на тогавашния вождъ. Всжщностъ въ писмиото си отъ Лондонъ приятелътъ му Георги Марковъ (единъ достоенъ човѣкъ, получилъ подобно писмо, би се самоубилъ незабавно) по поводъ статията му “Верую на новия човѣкъ”, казва: “бихъ искалъ за моментъ да ти заема моитѣ очи и да те накарамъ да прочетешъ това произведение, бихъ искалъ за моментъ да ти върна твоитѣ очи отпреди десетъ години, за да почувствуваешъ знака за равенство между поета Любомиръ Левчевъ и журналистическия еквивалентъ на Рачко Пръдлето”. Но такава промѣна у нашия поетъ и сега не се забелѣзва: на въпроса за “бардоветѣ” сегашни като Хъшове и др. този “изящненъ поетъ” безъ капка срамъ заявява: “Да, тѣ искатъ да бѣждатъ бардове. И най-хубавото е, че изпълняватъ свои, а не чужди роли.” Тукъ вече човѣкъ трѣбва да се прекръсти преди да продължи. Тѣзи безподобни простачини и тъпи и нецензурни квазивициове не правятъ впечатление на нашия поетъ. Той все още живѣе въ миналото си, когато се възлѣше въ служебния мерцедесъ и бѣше членъ на ЦК на БКП. И затова той заявява, че “у насъ самобитността се наказва”. За самобитността на Хъшоветѣ ли има предвидъ нашиятъ герой, застѣпвайки се за една срамна продукция на Телевизия “7 дни”?

Въ неотдавна издадената мемоарна книга “Азъ съмъ следващиятъ” съ типично комунистическо нахалство Л. се изкарва дори дисидентъ. Никжде не се споменава за вдъхновенитѣ му речи предъ общото събрание на писателитѣ, въпрѣки че (азъ съмъ убеденъ въ това) въ дъното на душата си той е ненавиждалъ управляващата върхушка. Но точно тукъ е неговата трагедия: да поддържашъ съ всички сили единъ престѣпенъ режимъ, а сжщевременно да го ненавиждашъ, и то само за да не изпуснешъ топлото мѣсто на Ангелъ Кънчевъ 5. Въ този смисълъ напълно съжالياвамъ нашия поетъ. Едно такова държане изисква наистина много сили и нерви.

Въ края на интервюто се твърди една неистина, която ще накара всѣки артистъ, пѣвецъ, музикантъ, писателъ и пр. интелектуалци, както и че тѣ трѣбвало да се занимаватъ съ политика. Тукъ се слага равенство съ тѣзи деятели на културата и понятието интелектуалець. Такова равенство нѣма и никога не е имало. Интелектуалецьтъ предполага обширни знания въ различни области, знанието на езици и т.н., докато известно е на всички, че единъ голѣмъ художникъ или артистъ много рѣдко притежава тѣзи качества. Политикътъ се ражда, господине. Дори една гордостъ на българската нация като покойния Симеонъ Радевъ не влѣзе въ управлението на страната, а само помогна на Отечеството си като дипломатъ и съ блестящата си книга “Строители на съвременна България”.

Въ заключение искамъ да попитамъ г-нъ Л. дали би се подписалъ предъ четиристишието на неговия далечъ по-достоенъ колега Марко Ганчевъ:

Отъ силни на деня не съмъ закрилянъ,
но като слабитѣ не прося хлѣбъ
и колкото борбата да е трудна
и много да е силенъ моятъ врагъ,
и въ повечето случаи да губя,
то всжщностъ себе си печеля пакъ.

И тъй, чакамъ подписа Ви.

Боянъ Ганчевъ, София

Глегища

Следъ 45 години еднопартийна диктатура, 11 години партийна инфлация! Докога?

Търсейки път и посоката към демокрация, сега, 11 години следъ 10 ноември 1989 г., народътъ ни отново е на стартова линия, вмѣсто по широката и национално освѣтена магистрала съ ясни национални пѣтни знаци, е натиренъ по нерегулиранъ и съмнителенъ черенъ пътъ съ непредвидима крайна спирка. Тази прословута дата обаче продължава да предизвиква между опартизаненитѣ политици споръ за квалификацията и мѣстото ѝ въ най-новата българска история. Неизлѣчимо болнитѣ отъ болшевику-комунизъмъ считатъ, че 10 ноември е реакционенъ превратъ, подготвенъ и извършенъ отъ предателитѣ перестройчици. А тѣ, перестройчицитѣ, сж горди съ успѣшната си измамна "сделка", реализирана на тази дата, защото успѣха нагледно да покажатъ и докажатъ как чрезъ политическа еквилибристика можаха отъ кокилите на "народната демокрация" да подскочатъ върху самоходкитѣ на така рекламираната, но изкористена демокрация.

Тѣзи бивши хардкомунисти се превърнаха и обявиха за най-върли антикомунисти. И не само успѣха да прикриятъ и потулятъ съмнителното си, а за редица отъ тѣхъ и престѣпно минало, но се превѣплтиха въ герои дисиденти и най-ревностни апологети на демокрацията. Но за съжаление и за повсемѣстно нещастие, по-голѣмата частъ отъ редовитѣ българи, тѣзи, които повѣрваха, че 10 ноември е реализация на лелѣената имъ отъ десетки години мечта да усетятъ, да се потопят, дъ бждатъ съпричастни въ това чудо, наричано "демокрация" - останаха жестоко излѣгани. Десетоноемврийската свобода и демокрация се оказа дрога, причиняваща дълготраен еуфориченъ екстазъ и химерично опиянение, последвано отъ шоково изтрезвяване за осъзнатата жестока измама. 10 ноември се оказа "буря въ чаша вода", площадна политическа "абра кадабра", демонстрирана отъ амбулантни партийни търговци на сурогатна демокрация.

Преди единадесетъ години еднопартийниятъ авторитаренъ комунистически режимъ съ козметичната оранжева окраска на отгледания отъ него БЗНС, избута на повърхността на политическия хаосъ партийнитѣ си отпадъци съ стратегическото порѣчение да се самообявятъ за "репресирани" и за "дисиденти". Въ сжщото време истинскитѣ жертви на комунизма, изтърпѣли затвори и концлагери, физически и морално изтезавани и изселвани, останаха задъ борда на прѣкналата се "демокрация". Това бѣше предвидено въ сценария на "промѣната" и той сполучливо се изпълняваше въ всичкитѣ му детайли. Въ следващото действие се появи т.нар. "кржгла маса". Тя стана инкубаторъ на бждещото братско многопартийно противоборство, чрезъ което да се имитира демокрация. БКП раздаде запазенитѣ поименно мѣста около кржглата маса и се оттегли въ историята, като остави да продължаватъ дѣлото ѝ новопокрѣстенитѣ партии близнаци БСП (Българска социалистическа партия) и СДС (Съюзъ на демократичнитѣ сили) съ запазени цвѣтни отличителни знаци - червенъ за БСП и синъ за близнака му СДС. За да изглеждатъ нещата реални и естествени, нещо задължително за манипулиране на масовия зритель, на кржглата маса бѣха допуснати и други разновооцвѣтени партийни "артисти", повечето отъ които не осъзнаваха, че ги ползватъ като мюрета. Всеки отъ кржглата маса започна да се самопредставя колко и по-достоенъ да се докопа и до кърсофрата на властѣта, защото следъ дългия тоталитаренъ постъ, апетитътъ дойде преди яденето. Затова къмъ ръгбито за властѣта, заедно съ сценарно избранитѣ се включиха и много самодейци и новоизлѣпени партийни аматьори, представители на нафталинно изровени партии, на именно подмѣнени тѣхни двойници и на роякъ още новопоявили се партийно регистрирани отбори.

Така бѣше поставено началото на многопартийността и за чудо и приказъ, днесъ България е гинесовъ феноменъ по брой на регистрирани партии, вече около 260! Свѣтвовно постижение! Погледнато формално, "демокрацията" у насъ цѣфти и връзва. Но въ края на 11-та година отъ промѣната и злополучния ни преходъ къмъ тази толкова желана демокрация, България е вече общежитие на гладни, на просяци, на безработни, на беззащитни и отчаяни хора. Партизанстващитѣ "червени бабички" и "сини боклуци" и гравитиращитѣ около тѣхъ другоцвѣтни и многоглаголни партии и партийки вече будятъ рефлексъ на: "Внимавай! Опасностъ!" За голѣмото мнозинство отъ народа ни думичката "партия" предизвиква вече отвращение. Времето на дюдюкащитѣ и скачащитѣ, за да се доказватъ колко сж партийно лоялни и пристрастни, безвъзвратно отмина. Всички сме свидетели, съвременници и потърпевши, че изминалитѣ 11 години на партийно боричкане за властѣта издигна на всички управлѣнчески нива въ държавата не знаещи и можещи компетентни и авторитетни професионалисти, и политици личности, а случайни, новопрѣкнали се политиканстващи партийци, домогнали се до властѣта, за да я превърнатъ въ срѣдство за лично обогатяване.

Демокрацията се измѣрва не съ партийностъ, а съ лична свобода и отговорностъ предъ обществото и народа, с отговорно за страната ни функциониране на управлѣнческитѣ институции.

Нека сами да решимъ да бждемъ преди всичко и надъ всичко българи и граждани на България, а не партийци, независимо отъ какъвъ цвѣтъ и съ какво название. Това е нужно за България, за народа ни, за демокрацията!

Владимиръ Никифоровъ

Иванъ Сокеровъ

Власть, пригрудена съ грабѣжи

Голѣмото ограбване започна отъ управлението на БКП и продължи съ това на новоизлюпенитѣ “демократи” на СДС, както пише Георги Тамбуевъ. И когато фактитѣ говорятъ, и боговете мълчатъ.

Първото голѣмо разграбване на народно имущество бѣше устроено отъ Андрей Лукановъ съ прословутото 56-то МП съ мотивъ за “създаване” на задгранични предприятия, за да се изнесатъ милиони долари отъ държавната хазна. Следъ това оставиха тѣзи тѣхни задължения по заемитѣ да ги плащатъ нѣколко поколѣния. Поначало тѣ бѣха къмъ Външнотърговска банка, а впоследствие Ан. Лукановъ ги превърна въ държавенъ дългъ. И забележете, всички тѣзи задължения сж направени въ частни банки, срещу които сж взети не малко комисиони. Ето защо частнитѣ банки не сж съгласни да опрощаватъ задълженията ни, за разлика отъ Полша, на която бѣха опростени половината отъ задълженията, понеже бѣха направени къмъ държавни банки. Милионитѣ изнесени долари бѣха превърлени на довърлени лица на БКП срещу пълномощни, които притежаваше Ан. Лукановъ. Кжде сж понастоящемъ тѣзи пълномощни следъ убийството му, когато и документитѣ за държавната имъ собственостъ сж унищожени? И до днесъ никои не може да каже и не ги и търси следъ убийството му, защото той занесе тайната си въ гроба, а следствието по убийството му има още дълго да се протака.

Следъ първитѣ “демократични” и “свободни” избори бѣха фалшифицирани 500-600 хил. бюлетини, когато председателъ на ЦИК бѣше прословутиятъ довереникъ на СДС Живко Сталевъ, служуващъ първоначално на БКП, а секретаръ бѣше Димитъръ Поповъ. Това много ясно потвърди представителятъ на ЦИК доц. д-р Михаилъ Константиновъ въ предаването “Гласове”. И отъ благодарностъ за тѣхната

порочна дейностъ Живко Сталевъ бѣше избранъ за председателъ на Конституционния съдъ, на сина му дадоха посланическа длъжностъ, а Димитъръ Поповъ бѣше назначенъ за министъръ-председателъ на коалиционното правителство. Той стана причина за второто голѣмо разграбване за надъ 10 милиарда лева по старитѣ цени благодарение невежеството и недоглеждането на финансовия министъръ Иванъ Костовъ при провеждане на тѣй наречената “либерализация” на ценитѣ. Складовитѣ на заводитѣ и фабрикуитѣ пращяха отъ стоки и той не се погрижи да запечата складовитѣ и да направи инвентаризация и балансъ на наличността на държавното и народното имущество. Тѣ бѣха оставени на произвола на комунистическуитѣ директори, счетоводители и началникъ складовитѣ, които изнесоха безпрепятствено стокитѣ, нѣкои укриха въ военни складове, други временно изнесени въ приятелски страни. Следъ това нѣколко години се продаваха тѣзи стоки на десеторно по-високи цени, отъ които се облагодетелстваха новитѣ “червени” милионери. Повдигнатиятъ въпросъ отъ Иванъ Татарчевъ за аферата съ фондация “Сапио”, за която способства пакъ Иванъ Костовъ, това е дребна риба въ сравнение съ окраденитѣ стоки.

Когато председателъ на Централната народна банка бѣше Тодоръ Вълчевъ, той даде безразборно лицензи на много банки, които впоследствие станаха перачници на пари, а директоритѣ имъ раздадоха милиарди долари срещу прилични комисиони. Създаде се новата прослойка на кредитнитѣ милионери, а тѣ и директоритѣ на банкуитѣ, раздали необезпечени кредити, за да не влѣзатъ въ затвора, имъ наложиха минимални парични гаранции.

Така пролетарската върхушка на БКП отъ социално слаба стана финансово силна и завладѣ цѣлата ни икономика.

Заговори се за приватизация. При всички следващи правителства се започна приватизация на предприятията, като от големите до малките всичко вървеше под масата и много хора се облажиха. За да покаже Иванъ Костовъ, че прави някаква реформа, реши и замени 10 министри, които бяха се облажили от баницата, но без да се посочи кой какво е "прегрешил", та е смъненъ, за да се потули съучастничеството на цълия министерски съветъ.

Преди да поеме властта ОДС, Иванъ Костовъ заяви, че трябва да му върваме и че няма да ни излъже. Това са приказки, от които може да заспишъ правъ, както казватъ французитъ. А каква е действителността?

Екатерина Михайлова говори, че ОДС е въ кракъ съ реформата и всичко, каквото сж обещали, е изпълнено. Въ действителност тя казва само това, което сж изпълнили, но за това, което не сж изпълнили, тя мълчи, защото въ действителност гумитъ на Ив. Костовъ, че няма да ни излъже, се забравиха много бързо от управлѣващитъ. Най-важнитъ точки от прокламираната програма бяха: осъждане отговорницитъ за сполетялата ни национална катастрофа, виновницитъ за лагеритъ и убийствата, оневиняване на осъденитъ от лъженародния противоконституционенъ сждъ и най-важното - разтурване на БКП, преврълтена въ БСП, а сега въ демократична лѣвица(!?). Защо не про-

караха законъ, както стана въ Германия, да не се заема въ продължение на 10 години висша длъжностъ отъ комунисти въ държавната йерархия? По този въпросъ Йорданъ Соколовъ казва, че сж закъснѣли(?).

А какво виждаме понастоящемъ? Членове на бившата БКП заематъ най-отговорни длъжности въ държавното ни управление, сждебната властъ не е прочистена отъ тѣхъ, а за корупцията да не говоримъ, защото тя се шири по всички етажи на властта, което постоянно се напомня отъ ЕС. Комсомолски секретаръ ни поучава отъ БНТ на демокрация, напомнящъ агитпропциите отъ миналото, смѣнилъ другия комунистически послушникъ, удобенъ съ мирителното си поведение. Стигна се до тамъ, че проф. Иванъ Младеновъ не се посвѣни да каже, че президентството розовѣе, защото въ него заематъ служби бивши членове на БКП.

При така създалата се обстановка Иванъ Костовъ забрави ли гумитъ, които бѣше произнесълъ на митинга предъ църквата "Св. Александъръ Невски", и още ли трябва да продължимъ да му върваме, че не ни е излъгал?

ОДС загуби говѣрието на народа, което бѣше му далъ при изборитъ, а загубеното говѣрие мжно се възвръща. То е както недобросъвестния длъжникъ, който прави празни обещания, че ще върне задълженията си, когато въ действителност той няма възможностъ вече да го стори...

Вестникъ "Националенъ ПОДЕМЪ" ще бжде обективно взискателенъ и критиченъ къмъ спазване на законността отъ изпълнителната властъ.

Издаването на списание "Борба" се финансира единствено отъ помощи на читателитъ си. За да се избѣгнатъ високитъ такси при изваждане или осребряване на чекове въ валута, различни отъ тѣзи въ съответната страна, помощитъ да се изпращатъ:

въ левове - до Гошо Спасовъ, ул. "Алабак" 21, Бѣлово, България

въ австралийски долари - Mr P. Sarajdaroff, 8 Swansea Grove, Mornington, Vic. 3931, Australia

въ щатски долари - "Borba", P.O. Box 46250, Chicago, IL. 60646, USA.

(Отъ Европа помощитъ въ валута могатъ да се изпращатъ и на адреса ни въ България.)

Има ли място чуждият опит у насъ

За правата на човѣка и за правата на малцинствата

Човѣкъ, който живѣе въ многоетническа гържава, все пакъ трѣбва да знае официалния ѝ езикъ, за да може да работи тамъ. Въ Канада официалнитѣ езици са два - френски и английски, но езикътъ на мнозинството е предимно английски. Споредъ Конституцията, гържавата се определя като “двуезична”, но “мултикултурна”, т.е. всички живѣещи тамъ етнически малцинства и групи иматъ право да говорятъ своя езикъ помежду си, да пазятъ своитѣ културни традиции и обичаи въ семейната си сръда или да носятъ свой националенъ костюмъ. Иматъ сжщо недѣлни училища, където децата имъ се учатъ да четатъ и пишатъ на майчинъ езикъ.

Тѣй като живѣя въ тази страна вече 30 години, намирамъ, че хората тамъ сж толерантни помежду си: всеки етнось може да има свои общности съ клубове, да празнува религиозни или национални празници, да провежда събрания, чествания или да участва въ годишния културенъ фестивалъ предъ другитѣ граждани на Канада.

Иначе стои проблемътъ съ политическитѣ права на малцинствата. Тѣзи, които сж придобили вече канадско гражданство, иматъ право на трудъ, иматъ право да бждатъ избиратели и избираеми, но не и да основаватъ политическа партия на етническа база.

Какво значи това на практика?

Това значи, че ако нѣкой египтянинъ, грѣкъ, полякъ, украинець, българинъ или пакистанецъ желае да прави политическа кариера, той трѣбва да се запише и членува поне нѣколко години въ мѣстнитѣ политически партии.

За менъ като човѣкъ, придобилъ го голѣма степенъ канадски манталитетъ, е странно, дори абсурдно, сжществуването на етническа партия, напр. ДПС, или тази на ромитѣ. България не е и никога не е била многонационална гържава. Отъ приятели тукъ научихъ, че ДПС била създадена по настояване на английски политици и че правителството на Лукановъ раболепно се подчинило, за което недумѣваме, тѣй като въ самата Англия нѣма партия на индуси, нито на джамайци.

Въ Франция, където има надъ 10 милиона емигранти отъ арабскитѣ страни - Мароко, Алжиръ, Ливанъ, Египетъ - сжщо нѣма партия на говорещитѣ арабски.

Политическото поведение на ДПС, като партия съ депутати въ Народното събрание, е нелоялно и обидно за насъ, българитѣ, а ние сме все още мнозинство въ гържавата си. Ето единъ яръкъ примѣръ:

Презъ лѣтото на тази година въ Отава дойде българска парламентарна делегация съ представители отъ всички политически партии. Отъ страна на ДПС бѣше депутатътъ Кемалъ Аюбъ. Словоохотливъ и приветливъ на видъ, той стана на всички ни симпатиченъ по време на приема въ посолството ни. Тамъ той раздаде визитната си картичка: тя бѣше само на турски езикъ. Обидата ни жегна въ сърцето, особено отъ страна на депутатъ отъ България, а не на турския парламентъ.

Имамъ чувството, че дори и правителството на ОДС, независимо отъ положителнитѣ му мероприятия, води по отношение на ръководството на ДПС у насъ раболепна политика, обидна за насъ.

Не сме съгласни да се предаватъ новини на турски езикъ по националната ни телевизия. Всички българи знаемъ, че въ Турция нѣма новини на български, нито на кюрдски. Въ Франция сжщо нѣма новини на арабски, на никой телевизионенъ каналъ; понѣкога само показватъ певци, пѣещи на арабски или на африкански, и то въ къснитѣ часове. Защото Франция и Германия, гържави съ вѣковни традиции, уважаватъ предъ всички правата на мнозинствата си, на своята нация.

Не бѣше нужно президентътъ Стояновъ да кани водачитѣ на ДПС на разговоръ,

особено следъ като Доганъ, вѣренъ на себе си, отново готви комплотъ за сваляне на правителството. (Знаемъ, че Негово Величество царъ Симеон II загуби госта отъ ореола си, когато се фотографира съ шефовеѣ на т.нар. "Обединение за национално спасение". Стояновъ има ли интересъ да загуби уважението ни съ излишното си флиртуване съ ДПС?)

Връщамъ се отново въ Канада, най-толерантната многонационална държава и все пакъ единици сж тамъ депутатиѣ отъ иностраненъ произходъ.

Презъ 1988 г. работехъ като преподавателка въ Министерския съветъ въ Отава. Тамъ се запознахъ съ автора на Хартата за правата на човѣка г-нъ Джеймсъ Хърли, забележителенъ юристъ-конституционалистъ. Съ течение на годините се сприятелихме, независимо че не се виждахме много често, сподѣляхме мисли за хора и събития.

Когато му съобщихъ учредяването на ДПС, той мъдро каза: "Етническата партия е най-сигурното срдѣство да се разруши една държава: примѣрътъ съ Нигерия е показателенъ..."

Миналата година по време на Косовската криза заговорихме за правата на етническите малцинства въ Канада и тенденцията имъ да злоупотребяватъ, като смуцаватъ социалния миръ, съ демонстрации. Сърбитѣ всѣка вечеръ се събираха предъ разни европейски посолства и консулства съ вико̀ве и демонстрации. Жителитѣ на тѣзи квартали се оплакваха предъ медиитеѣ, че ги смуцаватъ.

Тогавъ г-нъ Хърли замисленъ призна, че въ Хартата има слабости: "Когато опредѣляхме правата на човѣка и на малцинствата, ние забравихме да включимъ най-важниятъ факторъ - правата на мнозинството. Ще се наложи да внесемъ поправки. Сега всеки може да сжди държавата или църквата, което е единъ парадоксъ..."

Имаме чувството, че въ България прекалено се зачитатъ правата на малцинствата за сметка на правата на българското мнозинство. Защото то има законното право да живѣе спокойно на родната си земя, да говори, да чете и да слуша хубавъ български езикъ по радиото и телевизията. А ако нѣкои малцинствени групи иматъ нужда да слушатъ предавания на родния си езикъ, това да става по нѣкой частенъ каналъ, регионаленъ каналъ на телевизията.

Багряна Попвасилева,

докторъ по литературни науки на Парижкия университетъ

Вестникъ "Националенъ ПОДЕМЪ" ще бжде изразителъ на исканията на гражданите за:

- справедливо разпредѣление на обществения продуктъ;
- справедливо разпредѣление на обществените тѣжести;
- справедливо разпредѣление на социалните помощи;
- откритостъ и прозрачностъ на действията, при които държавните органи сж носители на права и задължения.

Съ тази своя медийна политика в. "Националенъ ПОДЕМЪ" предѣлно ясно съзнава, че ще бжде трънъ въ нечиѣ очи, но въпрѣки това ще поставя прѣстъ въ раната, защото задачата, която си е поставилъ, е да служи на народа.

По свѣта за насъ

Летцитѣ въ защита на България

Уважаема редакция на сп. "Борба",

Случайно попаднахъ на американското периодично военно списание "Military History" отъ августъ 1999 г. и каква приятна изненада изживѣхъ, да прочета за едно отгавна минало събитие отъ нашата история - за героитѣ-летци, защитавали столицата ни срещу ужаснитѣ бомбардировки презъ Втората свѣтвна война.

Решихъ да ви пратя на български части отъ интервюто, направено отъ г-нъ Стефанъ Семерджиевъ за "Military History".

Нека ние, съвременницитѣ, да си спомнимъ за трагедията на София, за смѣлитѣ орли, като "живата торпила" Димитъръ Списаревски, който смая свѣта съ героизма си, Стоянъ Стояновъ, отличникъ пилотъ по чудо оцѣлѣлъ и всички друзи, а младото поколѣние да научи за високия моралъ, патриотизма, гълга къмъ царя и отечеството на тѣзи, дали живота си за България.

Дафина Михайлова, Чикаго

Върѣки че България е официаленъ съюзникъ на Германия, тя успѣва да избѣгне каквото и да е активно обвързване по време на Втората свѣтвна война до 12 юни 1942 г. На този денъ 12 "крепости" B-24D "Liberator" отъ ВВС на САЩ излитатъ отъ военно-въздушната база "Файдъ" въ Египетъ, за да бомбардиратъ петролнитѣ рафинерии въ Плоещъ - Румъния. На връщане за Египетъ американскитѣ тежки бомбардировачи прелитатъ надъ въздушното пространство на България, но българскитѣ царски военновъздушни сили не правятъ опитъ да ги спратъ. Отъ този моментъ германцитѣ започватъ да проявяватъ по-голямъ интересъ къмъ българската отбранителна система и започватъ да подкрепятъ българскитѣ военновъздушни царски сили съ по-съвременни самолети, включително и Месершмитъ Me 109 GS.

На 1 августъ 1943 г. 164 Liberator отъ девета въздушна армия на САЩ излитатъ отъ летищата на Северна Африка, за да започнатъ операция "Приливна вълна", която представлява сериозенъ опитъ да парализира петролнитѣ полета и рафинеритѣ въ Плоещъ. Когато бомбардировачитѣ се появяватъ надъ Източна Европа, гадена е тревога и изстребителитѣ Месершмитъ на шести въздушен полкъ на българскитѣ царски въздушни сили излитатъ, за да посрещнатъ всички бомбардировачи, които навлизатъ въ въздушното пространство на България. При полета на северъ къмъ Румъния сблъсквания не ставатъ, но когато бомбардировачитѣ се завръщатъ отъ целта си, нѣколко B-24S навлизатъ въ българска територия и попадатъ подъ атаката на изстребителитѣ на БЦВС. Най-ожесточеното "посрещане" идва отъ страна на четири Me-109GS отъ трета ескадрила при трета гружина на шести изстребителенъ полкъ, действащъ отъ военното летище Карлово, начело съ лейтенантъ Стоянъ Стояновъ и младши лейтенантитѣ Христо Кръстевъ, Иванъ Боневъ, Петъръ Бочевъ. Малко следъ 15 ч. четиритѣ самолета забелязватъ 18 B-24 близо до гр. Фердинандъ (Монтана), намиращъ се въ

INTERVIEW

ACE IN DEFENSE OF BULGARIA

Stoyan Stoyanov and his flight of Messerschmitt Me-109Gs flew against hundreds of American bombers and fighters over his home city of Sofia.

By Stefan Semerdjiev

Although officially a German ally, Bulgaria managed to avoid any active commitment in World War II until June 12, 1942. On that day, 12 Consolidated B-24D Liberators of the U.S. Army Air Forces (USAAF), flying from the air base at Fayid, Egypt, bombed the oil refineries at Ploesti, Romania. En route back to Egypt, the U.S. heavy bombers flew over Bulgarian airspace, but the Royal Bulgarian Air Force (RBAF) made no attempt to stop them. From that time on, the Germans began to take a more serious interest in Bulgaria's defenses and began bolstering the RBAF with more modern aircraft, including Messerschmitt Me-109Gs.

On August 1, 1943, 164 Liberators of the U.S. Ninth Air Force took off from airfields in North Africa to begin Operation Tidal Wave, a serious attempt to cripple the oil fields and refineries at Ploesti. When the bombers appeared over Eastern Europe, the alarm sounded and Messerschmitt Me-109G-2 fighters of the RBAF's 6th Fighter Regiment took off to intercept any bombers that entered Bulgarian airspace. The fighters did not encounter

suddenly nosed downward, presenting a fine target. Stoyanov passed about 15 feet over his victim, his shells tearing through it from nose to tail. The stricken bomber went down, and Stoyanov was credited with the RBAF's first aerial victory of the war, as well as a share in a second bomber with Bonev. Botchev was credited with two bombers, and Krastev was credited with another.

The Bulgarian press and radio glorified the pilots. On August 7, King Boris III received Stoyanov and Botchev at the royal palace in Sofia and personally decorated them with the Military Cross. Stoyanov was also awarded the Iron Cross 2nd Class by German Reichsmarschall Hermann Goering on September 7.

северната част на България, да летят на юг по посока на столицата. Те незабавно атакуват.

Пилотите сж били обучени да атакуват от задната страна, както и на височината на неприятелските самолети и те именно атакуват по този начин. Стоянов се приближил до един от бомбардировачите и се прицелил в двигателя му.

Той бил посрещнат от смъртоносния огън на картечниците на бомбардировача, но неговият откос минал отгъсно покрай гъсното крило на Liberator. "Беше толкова ужасно - Стоянов казва по-късно: - Нимах време да се уплаша."

След като гърна самолета нагоре и настрана, той решава да промени тактиката си и да опита фронтална атака. Подавайки на самолета си пълна скорост, той се откъсва и застава над американските самолети. Всички бомбардировачи стрелят по него. Летейки срещу слънцето, за да затъмни изстребителя си от американските стрелци, той след това се завърта на 180 градуса и без да губи височина достига до бомбардировача-водач фронтално, като слънцето е все още зад него. Оржейните снаряди и кушумите разбиват стъклото на бомбардировача и самолетът внезапно се насочва с носа надолу, представлявайки идеална мишена. Стоянов преминава на около пет метра над жертвата си, като снарядите раздират неприятелския самолет от опашката до кабината му. Удареният бомбардировач пада и на Стоянов се приписва първата въздушна победа на БЦВВС в войната, както и участие при свалянето на втория бомбардировач с Бочев. На Бочев се приписва свалянето на два бомбардировача, на Кръстев - един.

Българската преса и радио възхваляват пилотите. На 7 август цар Борис III приема Стоянов и Бочев в Двореца в София и лично ги награждава с орден "Военен кръст". Стоянов е награден също и с "Железен кръст" втора степен от немския райхсмаршал Херман Гьоринг на 22 септември.

До края на войната Стоянов ще постигне още по-голяма слава, като български пилот-изстребител с най-големи попадения и като единственият ас на асовете от Втората световна война, чиито попадения се състоят единствено на американски самолети. За злата част на Стоянов, той самият се разграничава като пилот на Осъта, макар че е участвувал при защитата на столицата на страната си. След края на войната той не се гледа с добро око от комунистите в България.

Българската жива торпила - Димитър Списаревски

Когато 70 B-24 Liberators, ескортирани от 60 Lockheed Lightning, летели с мисия да бомбардират София, те били засечени на 40 км югозападно от града от 36 D520C изстребители от Враждабна и 20 Месершмит Me-109G-2s от Божурище. Два B-24 и три P-38 били разбити от българските летци с загуба на два пилота и три самолета, разбити при кацането.

През време на разпита един от заловените американски пилоти на P-38, 23-годишният лейтенант Джон Маклендън от 97 ескадрон, разказал небивала история: "Няколко минути преди свалянето на моя самолет, аз наблюдавах как български изстребител атакуваше един от нашите бомбардировачи фронтално при върхъ висока скорост. Той насочи машината си отдолу почти вертикално към бомбардировача и улчи задната половина на тежкия самолет с носа си. Бомбардировачът се счупи моментално, сякаш отрязан с нож и предната част с моторите полетя вертикално към земята, последван от разбития изстребител. Ужасна смърт, дори за най-смелия пилот..."

Това, което Маклендънъ бѣше видѣлъ, бѣше победата и смъртта на поручикъ Димитъръ Списаревски!

Димитъръ Свѣтозаровъ Списаревски е роденъ на 19 юли 1916 г. въ гр. Добричъ. Следъ Първата свѣтловна война фамилията, прокудена отъ румънциѣ, се установява въ София, кждето Димитъръ влиза въ Военното на Н.В. училище. Завършива презъ 1938 г. като подпоручикъ. Тогава е включенъ въ групата отъ 15 офицери, пратени въ Германия. Следъ свършване на тренировкитѣ въ Бавария четирима отъ тѣхъ (включително Списаревски) продължаватъ тренировки като пилоти изстребители въ престижното училище въ Вернойхенъ, близо до Берлинъ.

Веднѣжъ въ България презъ юли 1939 той е включенъ въ 6-ти изстребителенъ полкъ въ Карлово, кждето лети съ машини, произведени въ Полша. Презъ априлъ 1942 г. е опредѣленъ като полетенъ инструкторъ въ училище за пилоти-изстребители - Долна Митрополия. На следващата година Списаревски и Михаилъ Бановъ сж включени въ германски изстребителни групи, стационарни на "английския канал" да наблюдаватъ тѣхнитѣ операции.

Следъ връщането си той написва изчерпателенъ рапортъ върху механиката и тактиката, които наблюдавалъ. По времето, когато е посоченъ пакъ за 3-та група на 6-ти изстребителенъ полкъ, "Спайчъ", както колегитѣ сж го наричали, горѣлъ отъ нетърпение да вземе участие въ защитата на София, вече подъ атакитѣ на тежкитѣ бомбардировачи. Списаревски изпълни своята първа и последна боева мисия на 20 декември 1943 г.

Когато заповѣдта за излитане идва, моторътъ на неговия 109G-2 не включва, веднага се прехвърля на другъ. "Сега кръвъ ще се лѣе" - казва на единъ отъ механицитѣ. "Ако трѣбва да умра, искамъ да загина съ моя самолетъ, но преди това трѣбва да сваля поне единъ неприятелски!" И... побърза да се изравни съ останалитѣ на Долни Писарелъ. Списаревски се среща съ два В-24 и моментално атакува единъ отъ тѣхъ напредъ съ карчетенъ огънь. Пилотътъ на единъ отъ бомбардировъчната група инстинктивно се издърпва, Списаревски прави сжщото и удря бомбардировача точно подъ крилата - страшна експлозия.

Другъ очевидецъ - подпоручикъ Михаилъ Георгиевъ, твърди, че точно преди Списаревски да се забие въ неприятелския самолетъ, неговитѣ картечници спиратъ. Вѣроятно амунициитѣ му сж свършили.

Българската преса и радио гърмятъ отъ възторгъ за героиството и саможертвата на този младъ човѣкъ, произведенъ посмъртно капитанъ.

Японската амбасада проявява голѣмъ интересъ къмъ атаката на Списаревски, която била шороко публикувана и акламирана въ Япония. Близо 10 месеца по-късно японцитѣ започнали тѣхни собствени самоубийствени атаки - страхотнитѣ камикадзе.

Прегледъ на чуждия печатъ

Разкриването на съветскитѣ катастрофи

отъ Джеймсъ Е. Обергъ

Много преди атомната катастрофа при Чернобилъ и на подводницата Курскъ въ Съветския съюзъ, е имало десетки стотици катастрофи, които се пазятъ въ тайна отъ народитѣ въ Съветската империя и отъ външния свѣтъ.

Господинъ Обергъ, като ракетенъ инженеръ, събира и проучва данни и факти съ детективска прецизност. Нѣколко десетилѣтия за автори, катастрофи и инциденти отъ голѣмъ мащабъ, които регистрира въ своята книга.

Нѣкои отъ тѣзи катастрофи сж допринесли за смъртта на неимовѣрно много хора.

Съ неоспорими факти авторътъ описва:

Военни аварии на експлозии въ складове отъ течни горива, оржжия, ракети и експлозивни материа-

ли. Експлозии във биологически и химически лаборатории. Десетки катастрофи на подводници, самолети и атомни ракетни взривове и пожари със огромни материални и човешки загуби.

Картините, които описва авторът, са страшни и те кара да изтръпнеш. Те показват неоспоримо качеството на съветската технология, безотговорността на правителството и най-вече niskия морал на комунистите. Книгата може да възбуди възмущение, гнев и болка във всяка човешка съвест.

Нали убийството беше техният занаят, лъжата - техният изкуство, затова загубите на стотици хиляди човешки живота при катастрофи не е тяхна вина според безсъвестната им душа.

Във подводницата Курск, в която загинаха 118 моряка, не е имало спасителни батерии, резервен кислород и храна. Експлозията става въ торпедо със течено гориво, който вид не се използва във западните подводници. Руснаците отказват помощ от НАТО първите 4 дена, докато става много късно. Сега се доказва, че след експлозията 25 моряка са останали живи и че при бърза и ефикасна помощ техният живот можел да бъде спасен.

Описвайки стотици трагични инциденти, авторът ни въвежда във една грозна действителност. Спомняме си, когато всичко беше държавна тайна и да кажеш истината беше престъпление и предателство. Измънчество беше дори когато питаш при какви обстоятелства близкият ти умря.

Позволете ми да илюстрирам няколко примера от книгата.

На 3 април 1979 г. експлозия избухва във южните предградия на гр. Свердловск във Урал.

Настъпва паника във цялия град. След няколко дена започват да умират хора. Носи се слух, че смъртна епидемия идва от експлозията. Новината стига бързо до Москва и до други краища на огромната империя. Официалното обяснение е, че частните търговци пробват заражено месо на черна борса от животни със инфекция на антракс.

Умират повече от 1000 човека.

Американските разузнавателни служби най-после набират достатъчно данни, за да докажат, че експлозията става във лаборатория за производство на бактериологично оръжие.

Съветското правителство подписва на Конвенция от 1972, че е незаконно да се произвежда повече биологично оръжие и съществуващото оръжие да се ликвидира.

На 2 ноември 1982 съветски военен конвой минава през тунел на главния път във планината Хинду Куш по времето на афганистанската война. Камιον-цистерна, пълен със гориво, удря военна бронирана машина, която води колоната. Настъпва експлозия на горивото, която убива във тунела 1100 човека. На първо време съветското командване помисля, че партизаните им направили засада.

На 13 май 1984 г. в Североморск - база на съветския северен флот, серия от огромни експлозии на складове от амуниции и оръжия убива и ранява няколко стотици военни служители. Експлозиите са били толкова силни, че много хора помислили, че това може да бъде само атомна бомба. Загубата - материална и човешка, е неимоверна. Разрушени са били:

- 580 ракети от типа земя-въздух SA-N-1 и СД-N-3;
- 320 ракети от кораб до кораб SS-N-3;
- цял свят склад на 80 ракети SS-N-22, които могат да носят атомно оръжие.

Експлозиите продължават пет дена.

На 24 октомври 1960 г. при опит за изпращане на ракета във Космоса, натоварена със течен кислород и керосин, експлодира.

Загиба във момента генерал Митрофан Неделин - главнокомандващ стратегическият ракетни сили, със още 300 присъстващи. Пламъците се виждали на стотици километри.

Още по това време на Запад се знаеше за този случай, но авторът твърди, че му взело 20 години да научи всички подробности.

Той събира по-късно подробни данни от много съветски учени, инженери и военни във емиграция на Запад.

По мнение на Джеймс Е. Оберг съветските големци са се тревожели повече за забавянето на програмата и материалните загуби, отколкото за човешките жертви във това време на бързо въоръжаване, когато мислеха, че комунизмът е във победен ход. Би било много добре, ако тази забележителна книга се преведе на български.

Тя е пълна със факти и добре документирана.

Дичо Дичев, Чикаго

Скръбна вестъ

На 19 септември 2000 г. почина въ Чикаго
г-нь Любомиръ Вълковъ Мичевски

Роденъ на 28 августъ 1950 г. въ с. Угърчинъ

Любо напусна Родината съ семейството си преди 15 години, като преминава нелегално презъ Югославия въ Италия. Тамъ влиза въ връзка съ представителитѣ на БНФ и при пристигането си въ Чикаго става активенъ членъ на организацията, като взима дейно участие въ много прояви.

Винаги готовъ да послужи и помогне, жизнерадостенъ и веселъ, той си създаде много приятели всрѣдъ българската колония. Въпрѣки злата болестъ, която утежни живота му въ последнитѣ години, Любо до последния моментъ не загуби надеждата си за животъ и вѣрата въ Бога. Той срещна достойно всички превратности на сждбата.

Нека Богъ му отрѣди заслужено мѣсто.
Вѣчна да бжде паметъта му!

БНФ, клонъ Чикаго

На 29 септември 2000 г. по инициатива на БНФ, клонъ Чикаго, бѣ отслужена панихида въ черквата "Св. София" отъ от. Груйо Жонковъ въ паметъ на починалитѣ въ последно време наши членове - г-нь Любомиръ Мичевски, дупл. инж. Гачо Гачевъ и г-нь Никола Янакиевъ. Отецъ Груйо говори за живота на починалитѣ, а г-ръ Мария Матинчева рецитира свои стихотворения за Любомиръ Мичевски.

Следъ службата бѣ раздадено жито, вино и сладкиши, приготвени отъ членоветѣ на клонъ, организирани отъ секретаря г-нь Иванъ Тодоровъ.

Скръбна вестъ

На 10 октомври 2000 г. почина

Генчо Тодоровъ Хинковъ
на 80 години

Членъ на Съюза на репресиранитѣ, активенъ разпространителъ на сп. "Борба"

Съ много обичъ и тѣга се прекланяме предъ свѣтлата му паметъ!

На 18 октомври 2000 г. почина въ Лайнфелденъ, Германия

г-нь Христо Стояновъ Бѣлорешки,
роденъ на 11 априль 1920 г. въ гр. Враца

Напусна ни още единъ български патриотъ, пламененъ родолюбецъ, радетелъ на идеитѣ на СБНЛ и неговъ членъ въ България и като студентъ въ Германия.

Поклонъ и вѣчна да бжде паметъта му!

На 19 октомври 2000 г. почина членътъ на БНФ и членъ на ЦУС

г-нь Тодоръ Хагжиивановъ,
роденъ на 8 юли 1915 г. въ с. Дервиш

Емигриралъ въ Австралия презъ 1954 г., той взема много активно участие въ живота на българската общность въ Аделаида и бѣше единъ отъ главнитѣ деятели и дарители за построяване на българска източноправославна църква "Св. Петка". За десетъ последователни години той бѣ председател на църковното настоятелство, а за последнитѣ 22 години - председател на БНФ въ Аделаида. Неуморимъ борецъ срещу комунизма, той обичаше България.

Празнината, която бай Тодоръ остави всрѣдъ националната емиграция, трудно може да бжде запълнена.

Скръбенъ поменъ

Измина една година отъ смъртъта на моя селянинъ Петъръ Великинъ, дългогодишенъ членъ на БНФ.

Единъ отъ беднитѣ селяни отъ село Изворъ махала, той не преклони глава предъ комуниститѣ, искаше свободно да гради своя животъ. Остави мило семейство и пое емигрантския животъ презъ 1951 г. Той броди Балканиитѣ по българо-сръбската граница съ брата си Никола Митковъ, мои братя по сждба.

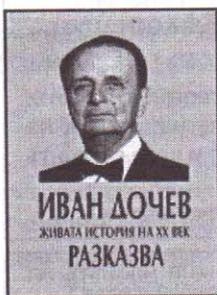
Богъ да прости бай Петъръ и Никола и тѣхната майка баба Велика, която откърми двама патриоти, оставили коститѣ си на два континента - Никола въ Германия, а Петъръ въ Чикаго, САЩ.

Генчо Нанковъ, САЩ

Съобщения

Въ брой 1 отъ декември 2000 г. изданието на областния комитетъ на БНРП - Шуменъ "Барикада" на страница шеста е публикувало препечатка на частъ отъ уводната статия въ сп. "Борба", бр. 3/2000 г. подъ надсловъ отъ г-ръ Иванъ Дочевъ.

На въпросъ на г-ръ Дочевъ редакцията отговаря, че не е давала съгласието си за такава препечатка въ бюлетина "Барикада" - Шуменъ. Въсѣкакво свързване на г-ръ Иванъ Дочевъ съ БНРП - Шуменъ, е произволно - сме помолени да съобщимъ отъ името на г-ръ Дочевъ.

Поради ограничения тиражъ книгата на г-ръ Дочевъ "Иванъ Дочевъ разказва" е на изчерпване. Засега второ издание не се предвижда. Закъснителитѣ да направятъ заявки и да я получатъ могатъ да сторятъ това, като се отнесатъ до представителството на БНФ (Инк) въ България - гр. Бѣлово 4470, ул. "Алабакъ" 21 - Гошо Петровъ Спасовъ. Цената на книгата за единични поръчки е 5 лв. съ пощенскитѣ разноски по изпращането ѝ на заявителя.

Излезе отъ печатъ книгата "Вулканъ", която документално проследява и представя живота, борбата срещу комунистическата система и убийството на поета, писателя, журналиста-патриотъ Георги Атанасовъ Заркинъ.

Въ 140 страници елегантно сж погрѣдени снимки, стихове, писма отъ затвора, протести, протоколи за разпитъ, присъди и обвинителни речи, разкриващи истинския обликъ на социализма, комуниститѣ и народната милиция въ Народна република България.

Съставителъ на книгата е синътъ на героя - Лъчезаръ Г. Заркинъ.

Цената на книгата е:

за България - 4 лв. (безъ пощенски разходи);

за чужбина - 8 \$

Въ редакцията на "Борба" могатъ да се поръчатъ следнитѣ книги:

"История на Източния въпрос" отъ Б. Петвъковъ, 740 стр. - \$ 14

"Шестъ десетилѣтия борба противъ комунизма за свободата на България" отъ г-ръ Иванъ Дочевъ, прето издание - \$ 20.

"Имало ли е фашизмъ въ България" отъ Милчо Спасовъ - \$ 5.

"Процавай, но не забравяй" отъ Радославъ Нейковъ, 420 стр. - \$ 12.

"Ако не бѣше" отъ Евстати Антоновъ - \$ 10.

Стихосбирка отъ г-ръ Мария Матинчева - \$ 10.

"Отецъ Боянъ Сарѣвъ" отъ Есапчето - \$ 7.

"Превратни времена" - стихове и граматиченъ диалогъ отъ Василъ Енчевъ - \$ 10.

"Сждба и безсмъртие", стихове отъ Василъ Енчевъ - \$ 10.

"Шесто за насъ и ние за Шесто" - II преработено и допълнено издание отъ Стефанъ Чаневъ - \$ 8.

"Българскиятъ национализъмъ" отъ Димитъръ Х. Поповъ - \$ 8.

Въ цената сж включени пощенскитѣ разходи.

Вестникъ
“Националенъ ПОДЕМЪ”
се чете освенъ отъ хиляди
българи въ България, още отъ
българитѣ, живѣещи въ Америка,
Канада, Австралия, Европа, Африка (ЮАР
и Мароко), Азия (Обединенитѣ арабски емирства)
и други страни.

Вестникъ “Националенъ ПОДЕМЪ” –
вестникътъ, борецъ се за възстановяване
на историческата истина въ 1300-годишния животъ
на българската държава.

**Вѣра, сила, суверенитетъ
е
повикътъ на вестникъ
“Националенъ ПОДЕМЪ”**

Ако вестникъ “Националенъ ПОДЕМЪ” е изчерпанъ
въ павилионите за разпространение, обадете се въ редакцията:
София, жк “Сердика”, бл. 18А, вх. Е,
тел. 207 127, тел./факс: 223 531
и той ще ви бжде своевременно доставенъ.

**Вестникъ “Националенъ ПОДЕМЪ” –
вестникътъ на нова България**

Редакционенъ комитетъ: д-р. инж. Александъръ Дърводѣлски, г-нъ Гошо Спасовъ, г-нъ Драгомиръ Загорски

ВЪРА
СИЛА
СУВЕРЕНИТЕТЪ

БЪРБА
ЗА НОВА БЪЛГАРИЯ

НАЦИОНАЛЕН

ПОДЕМ

СЕДМИЧНИК ЗА ПОЛИТИКА, ИКОНОМИКА, КУЛТУРА, АНАЛИЗИ И ПРОГНОЗИ

Година I, брой 3, 30.XI - 6.XII.2000 г. ИЗДАВА СЕ С ПОДКРЕПАТА НА БЪЛГАРСКИ ЕМИГРАНТИ

Цена 0,30 лв. / \$1

Ние — сега и в бъднината!

ДРАГИ ЧИТАТЕЛЮ,

Пред Вас е брой 3 на единствения вестник у нас, който:

– Е национален по дух, социален по съдържание и носител на непреходните ценности на парламентарната конституционна монархия.

– Има за цел да мотивира към консолидиране усилията на всички, които имат българско национално самосъзна-

решаване на проблемите на гражданите.

– Ще изнася на обществен показ аномалиите в съдебната власт, когато тя служи на политически цели и довежда равенството пред законите до една скъпо платена фикция.

– Ще води решителна борба срещу срастване на партийните структури с държавните. Срещу неототалитаризма.

